SOLDATUL

Nr. 200 | APARE MARTEA, JOIA și SAMBATA | Foaie de lămuriri și informații pentru ostași | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

ISTEȚIMEA OSTAȘULUI NOSTRU

d.lui prim-ministru prof. Mihai Antonescu la cartierul general al Fuehrerului Adolf Hitler, presa germană mărturisia, în auzul întregei Europe, că armata română s'a afirmat în lupta de la Răsărit de o valoare neegalată, constituind alăturea de neînvinsa putere militară a Reichului principala forță aliată pe care se poate conta în momentele cele mai grele și mai hotărîtoare. Această reputație, pe care ne-au făcut-o faptele săvârșite, etapă după etapă, de armatele de sub comanda de căpetenie a Mareșalului Antonescu este cucerirea cea mai de preț a luptei și jertfelor noastre din războiul ce ducem contra bolșevismului, fiindcă ea restabilește în justă lumină valoarea militară reală a forței noastre naționale, pe nedrept și multă vreme nesocotită. In uimitoare performanțe de marș, cari duceau vijelioase armatele generalului Dumitrescu Petre, toamna trecută, de pe malurile Bugului la Marea de Azov, ca și pe vânătorii de Munte, vara asta, de la Tangarog la Terek și în crestele Caucazului, se arăta vigoarea unei armate, care își sporește forțele pe măsură ce sporesc dificultățile războiului. I... asediul de la Odesa și de la Sevastopol era vădirea istețimii românești și a unei vitejii fără seamăn. Pe malurile Volgei și in stâncele caucaziene se afirmau însușiri de adaptabilitate la împrejurări, cari sunt încă una din formele superiorității structurale a rasei.

Menționam, în numărul nostru trecut faptul concludent pe care îl scoate în evidență concepția spiritualistă a superiorității omului asupra mașinei. Cu această concepție, care umanizează technicismul actualului războiu, armata română și-a cucerit marile ei titluri de întâietate, de cari se bucură azi. Iată un caz, pe care îl desprindem din multe mii. Pe sectorul unei unități de vânători de Munte bolșevicii pornesc în contra ofensivă cu care de luptă. Monștrii răzbesc barajul tirului de mitraliere, trec nepăsătoare prin ploaia de grenade și intră în liniile noastre. Primul car e întâmpinat de echipa vânătorilor de tancuri: Sblt. Stanciu Ion, cu trei sergenți. Unul dintre ei, serg. Simioanca Augustin sare pe carul dușman și acopere tureța cu foaia de cort orbindu-l. Altul imobilizează tureta cu un drug de fier și deteriorizează țeava mitralierei dușmane. Tancul se învârte bezmetic, ca o caradască cu coarnele tucurcate într'un dop de plută, incapabil să facă rău și câteva grenade în șenile îl scot din luptă. Celelalte fug. Simplu și ingenios. Asta e caracteristica istețimei ostașului nostru, viteaz fără ostentație și cu capul pe umeri, solid, în orice împrejurare.

D. I. Cucu

Post românesc de pază pe malul Kubanului (P. P.)

„Numai munca și numai dreptul muncii vor putea să creeze un titlu în România de dreptate și ordine națională de mâine", a spus, la Brașov, d. prim-ministru prof. Mihai Antonescu

Cu prilejul festivităților muncitorești despre care relatăm în altă parte a ziarului, d. prim ministru prof. Mihai Antonescu a rostit o cuvântare, care exprimă în esență programul de mari prefaceri sociale din România înoită de mâine și pe care o reproducem în cele ce urmează:

Muncitori,

Pe pământul sfințit al Transilvaniei noastre, cinstim azi munca Neamului și vrednicia voastră.

Regele Țării este printre noi prin semnul recunoștinții Tronului, prin decorațiile pe care le-am prins pe pieptul voastre.

Statul Mareșalului Antonescu este un Stat de muncă, în care vrednicia singură și meritele pot să facă drum vieții.

Deaceea Regele Țării a unit azi, pentru întâia oară în tradiția regească, mândria Tronului cu vrednicia muncitorului român, dând decorații muncitorilor cari prin meritele trudei lor au slujit credincioși Țara și Tronul.

Purtăm un război sfânt și greu. De munca noastră depinde puterea ostașilor țării. Voi, muncitori din industria de război, vă faceți datoria alături de acei cari, prin jertfa lor pe câmpul de luptă, ne înalță destinul și zidesc drepturile de viitor ale Patriei noastre.

De aceea cinstirea voastră, decorarea voastră, este o datorie pentru noi.

Dar nu numai azi, ci și mâine va trebui să punem la temelia Statului munca națională, pentrucă lumea se așează pe baze noui. Statul de mâine nu poate să fie decât un Stat național, în care dreptatea pentru Națiune trebue să însemneze și dreptate pentru fiecare dintre români.

Numai munca și dreptul muncii vor putea să creieze și titluri de mândrie și drepturi pentru acela care va fi vrednic să slujească țara.

D. Prof. MIHAI ANTONESCU

Privilegiile sunt apuse. Clasele nu se pot rezema, ordinea de Stat nu poate trăi, liniștea și viitorul Neamului nu por să fie asigurate decât prin dreptatea muncii și prin onoarea muncii.

Deaceea, Mareșalul Antonescu a luptat totdeauna și Guvernul său face totul ca să sprijine pe toți cei care muncesc. Fiindcă noi suntem un neam de muncitori. Viața noastră națională a fost truda sfințită pentru acest pământ, pe care l-am plămădit cu sudoarea brațelor și l-am apărat cu jertfa sângelui nostru. Muncitorul, cărturar sau trudnic ostaș, de fabrică, la fel ca și țăranul nostru muncitor, trebue să-și primească toată ocrotirea.

Știu, muncitori, că aveți încă greutăți. Din toată inima am voi să vă sprijinim mai mult, dar țineți seama că în aceeași vreme în care noi aci ne sbatem, alții își varsă sângele și își sting viața pentru ca să ne apere pământul și drepturile.

Pentru ei, pentru brava noastră armată, pentru lupta sfântă din răsărit, pentru aceasta trebue să închinăm toate sforțările noastre din acest ceas greu, pentrucă prin lupta aceasta se hotărăsc drepturile neamului, ale familiei voastre, ale credinței de totdeauna și însăși siguranța muncii voastre de mâine.

Dacă vreți să nu fiți robi pe pământul în care neamul nostru a fost totdeauna stăpân, dacă vreți să zidim în Carpați, la Dunăre și la Marea Neagră pământul dreptății, viitorul unui neam care nu se va stinge niciodată, trebue să primiți azi jertfa războiului și prin muncă credincioasă să ajutați brava noastră armată, sufe-

(Continuare în pag. 3-a)

CREAȚIE ROMÂNEASCĂ

In ziua de 16 Octombrie, aniversarea unui an dela căderea Odessei, s'a deschis la București expoziția Transnistriei. Intr'un cadru solemn, d. vice-președinte al Consiliului de Miniștri Prof. Mihai Antonescu, a spus în cuvântarea sa de deschidere: „Expoziția aceasta este mărturia vie că rasboiul din Răsărit nu este numai o faptă militară pentru prăbușirea armatei care amenința Europa, ci este o faptă constructivă de civilizație pentru apărarea institutelor fundamentale ale Continentului și ale Neamului nostru".

Cei cari au vizitat expoziția au înțeles pe deplin tâlcul cuvintelor vice-președintelui Consiliului de Miniștri. Realizările românești în Transnistria în decursul unui singur an au întrecut într'adevăr și până cele mai îndrăznețe așteptări.

Urmele lăsate de bolșevici în Transnistria au fost dezastruoase. Sufletește, un popor întreg fusese nimicit. Ordinea normală și firească a lucrurilor a fost răsturnată, lăcând loc unor stări de lucruri nenorocite. Religia, familia, proprietatea individuală, pilonii civilizației europene, au fost nimicite și înlocuite cu formule noui, streine de idealul și sufletul omenesc. Timp de mai bine de douăzeci de ani, țărănimea transnistriană a fost adâncită în besna cea mai cumplită, răpindu-i-se dreptul la o viață de libertate.

Răsboiul a venit să distrugă și bogăția provinciei. Sate, orașe întregi au fost șterse de pe pământ, de armata bolșevică în retragere. Focul a nimicit până și pietrele dela temelia caselor. In momentul când ostașul român intra biruitor în provincia de dincolo de Nistru, nu mai rămăsese decât jalea și ruina.

A trebuit o sforțare supraomenească pentru a se pune ordine în haosul sufletelor și ruinele distrugerii. Guvernul Mareșalului Antonescu, și-a luat însă fără nici o ezitare această sarcină reușind să o ducă la bun sfârșit.

Funcționari mici și mari, comercianți, specialiști, o armată civilă românească a fost chemată să întroneze ordinea pe pământul bătătorit pe vremuri de oștile voivozilor români.

Un an de zile nu s'a știut ce înseamnă răgazul. Nici un funcționar, nici un român de pe întinsul Transnistriei n'a mai cunoscut odihna. Au muncit ziua ori noaptea pentru-ca viața să-și poată relua un curs normal pe pământul oropsit.

Realizările românești în Transnistria dovedesc întregei lumi posibilitățile românești la munca de construire a unei noui Europe. Alături de soldatul român, a cărui vitejie a ajuns legendară, funcționarul român, s'a dovedit acelaș element biruitor al tuturor piedicilor. Având elemente creatoare de victorii, elemente de construcție, locul României se desemnează de pe acum în noua organizare a Europei de mâine.

Serg. t. r. Ion Munteanu

O NUVELĂ GERMANĂ

INTÂLNIRE IN STRĂINĂTATE

de HANS FRIEDRICH BLUNCK

Micul nostru cabotier ce parcurge fără balast malurile braziliene, joacă în valurile furioase ca o coajă goală de ou. Lucrul acesta nu ne face prea mare plăcere; chiar acel ce este rezistent și a călătorit pe vapoare mari fără să aibe nimic, își poate pierde siguranța la o asemenea balansare.

Pasagerii sunt mai toți înăuntru; ei știu că o noapte teribilă se anunță. Apusul fumuriu cu cele trei dungi cafenii, apare ca ceva fantastic; acolo se prepară ceva, ce va fi în câteva ceasuri la noi.

Numai o tânără fată mai stă singură cu geanta ei supraîncărcată pe o bancă părăsită de pe bord. Nimeni nu se apropie de ea de când l'a lăsat să vorbească singur față de toată lumea, pe pasagerul cel gras de la clasa I-a, ce i se adresase cu câteva cuvinte. Chiar bătrânul de la „Ferma măgarului" care stă în redingotă lângă mine și tot vrea să audă vorbindu-se despre Germania, trece pe lângă ea fără s'o bage în seamă. Este însă un om cumsecade care nu vrea să-și facă de lucru cu fete ce călătoresc singure.

Eu sunt unicul căruia îi aruncă din când în când câte o privire ațâțătoare, nestatornică, scurtă, pe cae o îndreaptă apoi repede spre geanta ei, fiindu-i parcă mereu frică să nu i-o fure cineva.

Fată sau tânără femeie, prea multe nu știu despre ea — aceste lucruri mi-au fost spuse întâmplător de căpitanul-casier al vasului când urmăream cu el lista pasagerilor vaporului. El mi-a spus cam de sus că această doamnă Thode, ce călătorea singură, nu se prea potrivea cu obiceiul locului. Mie îmi rămase numele în minte. Curios, și acum mă obsedează, cu toate că trebuie să răspund vecinului meu care venise în America de la vârsta de cinci ani. Bătrânul are un aspect foarte demn. Părul cenușiu îi atârnă din pălăria moale și neagră; figura lui frumoasă de bătrân se luminează la fiecare nouă întrebare; nu trebuo să-l supăr.

Dar totuși numele Thode și ceva din expresia figurei acestei fete îmi rămâne în minte și o caut mereu.

Când intram, ca mic copil, în camera de lucru a mamei și trebuia să probez un pantalon sau o jachetă, era acolo o domnișoară Thode, care mă urca pe masă ca să-mi ia măsura. Acest lucru era pentru ea ceva foarte important; nu voiu uita niciodată figura ei încordată, dar nici mirosul peticelor, uleiului mașinilor de cusut și al părului domnișoarei Thode, prins în sus cu ace. Era obositor, plictisitor și groaznic; în aceste zile nu puteai să ești din casă căci la fiece moment trebuia să „încerc" și în timp ce prietenii mei vâsleau la pescuit pe Elba, își umpleau poate tocmai plasa cu pești, eu trebuia să stau plictisit pe scaunul de probă, zâmbind prietenos și fiu înțepat în toate părțile cu ace.

Domnișoara Thode mă urmări până la prima mea haină făcută la croitor, când eram în ultimul an de școală; atunci am auzit într'o zi că a plecat cu o rudă îndepărtată ce lucra la căile ferate, cu un anume Jurgen Thode, care și-ar fi găsit de lucru în Brazilia. In acest moment Domnișoara Thode căpătă pentru noi, frații, o nouă însemnătate. Dar era prea târziu spre a-i lăsa să mai vadă ceva. De ce oare mă reîntorc încă odată la domnișoara Thode? Figura? Nu, numele este de vină. Intotdeauna se lega de imaginea Braziliei figura domnișoarei Thode, care hoinărea pe aci între liane și fluturi albaștri, probând unei persoane oarecare pantaloni sau jachete. De îndată ce ne gândeam la Brazilia, apărea în pădurea virgină și printre cocotieri, între maimuțe și puma, domnișoara Thode cu centimetrul ei galben.

Dar aci este tocmai o asemănare. Incă și încă odată privirea mea rătăcește către fata singuratecă de vis-a-vis și din nou îmi vine gândul că ar putea fi — dar ce? Douăzeci și cinci de ani au trecut de când s'a expatriat; fiica ei ar putea avea aproape 25 de ani. De sigur însă că este o prostie, lumea nu este doar atât de mică!

Nu pot scăpa totuși de acest gând. In timp ce vecinul meu mă informează asupra călătorilor sale — nu de mult a fost la fiul său cel mai mare la Porto Alegre unde are o casă frumoasă și este însurat cu o nemțoaică — privirea mea se îndreaptă din nou către singurateca de visavis. Vecinul meu povestește mai departe că el însuși are o fermă unde crește măgari de munte, în apropiere de Euritiba; mai are apoi la casa sa încă șapte băeți și trei fete căsătoriți cu persoane de prin partea locului și abea de mai vorbesc nemțește deși locuesc toți laolaltă și sunt destul de bogați căci au aproape o mie de măgari. Cei mai buni, măgari de munte, îmi spune el, toate animalele până la San Paolo se trag din exemplarele sale!

Bătrânul își scoase pipa. El pare în haina lui neagră de sărbătoare, un om de treabă din timpurile bune. De 70 de ani este pe aci, îmi spune el mai departe și totuși vorbește bine nemțește, nu-i așa? Și era frumos că acolo la Porto Alegre, unde trăește fiul său cel mare, toți vorbesc încă vechia lor limbă, adăugă el încântat. Desigur, la ferma sa — dar acolo nu erau alte femei! Povestește fără întrerupere că este fericit să-și poată destăinui bucuriile și necazurile.

Am trebuit însă să-l întrerup; singurateca s'a sculat și vrea să coboare înăuntru. Mă prefac că am uitat ceva. Pe scară o ajung și

mă împiedic intenționat peste ea.

„Scuzați-mă, vă rog!" Știe într'adevăr nemțește, căci dă din cap prietenos.

„Călătoriți și D-voastră către Sud?" întreb eu pe domnișoara Thode. Dar ce întrebare prostească, că, fiecare de pe vapor mergea către Sud. Dar aș fi vrut să adresez câteva cuvinte de încurajare unei persoane lipsite de apărare.

„Imi caut de lucru" spuse ea încet cu accentul celor care s'au născut în America. „Vin din spre Rio." In acest moment aș fi vrut s'o întreb dacă mama ei era originară din Altona, dacă tatăl ei era la căile ferate. Când iată că pe scară aud vocea căpitanului și nu vrean să mă fac de râs lăsându-mă prins în conversație cu fete ce călătoresc singure.

„Să căutați de lucru pe undeva?" mai întreb eu.

„Da, pe undeva o slujbă bună" spuse ea, și un cutremur o străbătu ca o groază sau ca o scârbă. Salut și mă grăbesc să plec. In timp ce mă îndepărtam am avut impresia că atunci am sărit de pe masa de probă și cineva mi-ar mai fi pus în jurul gâtului gulerul albastru de marinar din timpul copilăriei mele, luându-mi măsura. Trebue să râd de mine

Inăuntru este urât. Scotocesc după țigări și sunt iute sus căci mirosul și vaetele bolnavilor nu sunt de suportat.

„Serviți?" întreb eu pe crescătorul de măgari și îi întind portțigaretul. El e mulțumit că m'am reîntors, ar vrea să audă câte ceva despre dirijabilele noastre, de altfel mai are și el încă atât de mult de povestit despre băeții lui!

„Dacă ați avea cumva nevoe de personal german — ", am spus printre altele...

„Ah!" se plânse el, „ei nu vin la noi căci stau mai mult în grupul lor".

„Aceea care stătea vis-à-vis, caută un post bun" spun eu întâmplător" s'ar putea să meargă la dumneavoastră". Și mai adaug, dibaci: „Cred că am cunoscut pe părinții ei, erau oameni cumsecade. Ar trebui s'o întrebați." Un om bătrân ca acesta are doar dreptul să vorbească cu o tânără fată!

Eu unul n'aș mai îndrăzni a doua oară. Nu numai că fiecare de pe vapor ar comenta, ce fel de fată este aceea care permite unui necunoscut să-i vorbească, dar am și frică să nu ia lucrurile o altă întorsătură și să mă înșel în toate gândurile mele care ar fi distruse. Nu. Eu sunt un încăpățânat, vreau să-mi păzesc iluzia mea că soarta s'a jucat și m'a prins în horă, că am întâlnit pe fiica domnișoarei Thode spre a o trimite vecinului meu în drumul său.

„Trebue s'o întrebați mâine dimineață" insist eu. „Debarcați pe la zece, nu-i așa? Până atunci își poate aranja și ea totul. Caută servici în Porto Alegre; ar putea însă să meargă chiar cu Dumneavoastră și să debarce mai înainte."

„Dacă crezi că ar face acest lucru", spuse bătrânul foarte entuziasmat, învârtind țigarea între degete.

„Cine știe în ce este bună. Părinții, oameni cumsecade și dacă nu mă înșel, chiar din satul meu."

(Trad. de M. R.

FOOT-BALL

A opta etapă a campionatului național de războ

Intrerupt două etape consecutive în vederea pregătirilor și disputării jocului cu Croația, campionatul de răsboi și-a reluat desfășurarea. Concluziile după această etapă sunt îngrijorătoare pentru foot-ball-ul nostru. Cele ce s'au petrecut pe teren cu prilejul jocului F. C. Turnu-Severin—Venus, când arbitrul, din pricină că jucătorii nu-i mai respectau deciziile a părăsit terenul (min. 67) sunt fapte care dovedesc declinul celui mai popular joc. Dacă forurile tutelare nu vor lua aspre măsuri, peste puțin timp foot-ball-ul va deveni un spectacol fără de nici un interes. Dar scopul foot-ball-ului, care e un joc de masse, are tot interesul (numai așa se susține) să aibă public care să plătească.

Prea multe însă nici spectatorul nu poate „înghiți" și deci se cuvine luarea de măsuri precise și drastice, care să preîntâmpine asemenea manifestări ca cea de Duminecă de pe Venus. Asta până nu e prea târziu.

Unirea Tricolor—F. C. Ploești 3-0 (2-0)

Sâmbătă pe terenul dela Obor s'a jucat partida pentru campionatul de războiu. Victoria a revenit cu ușurință gazdelor, dar jocul a lăsat de dorit și din punct de vedere al spectacolului, cât mai ales a jucătorilor, care au căutat mai mult picioarele adversarilor. Goalurile au fost marcate de *Cricitoiu* din lovitură liberă de 15 m. (min. 2), *Bodea* (min. 26) și *Cârjan* (min. 68) trăgând puternic dela 30 m, și marcând cel mai frumos goal.

Ploeștenii — hotărîți să joace după sistemul WM, mai rău s'au încurcat și au pierdut pe bună dreptate.

D. Mitran a arbitrat formațiunile:

Unirea Tricolor: *Cristea, Marinescu, Iliescu, Paraschiva, Anghelache, Boțeanu, Bodea, Dumitrescu, Niculae, Cârjan, Cricitoiu.*

F. C. Ploești: *Iordăchescu, Dunăreanu, Neagu, Lupaș, Mincea, Cociș, Bocșa, Dumitrescu, Antonescu, Herold, Malița.*

Venus—C. F. R. (Turnu-Severin) 4-2 (3-2)

Jocul acesta, disputat Duminecă ca deschidere la programul cuplat de pe Venus a însemnat o mare deziluzie. Jocul a decurs normal până în min. 67 când arbitrul dând o lovitură de pedeapsă pentru venusiști, severinenii au protestat, iar Marcu a ridicat chiar mâna asupra arbitrului, nevoind să părăsească terenul când acesta l-a eliminat din joc. Atunci arbitrul a părăsit terenul și jocul va fi câștigat, conform regulamentului, cu 3:0 de către Venus.

Situația în momentul întreruperii jocului era de 4-2 în favoarea Venusului. Punctele au fost înscrise dela Venus de: *Andrei Rădulescu* (min. 8 și 32), *Humis* (min. 14 din „14m."), și *Ene* dintr'o acțiune proprie și Befa în poarta proprie. Dela severineni a marcat Ludwig (min. 5).

VENUS: *Alexandrescu; Ghindă-Befa; Cearughin-Popescu-Bărbulescu; Ene - Ploeșteanu-Rădulescu-Humis - Iordache.*

CFR (T.S.): *Pavlovici; Ionescu-Luca; Mureșan-Pârjol-Marcu; Ignatovici-Cozma, Ludwig, Felecan II, Glumancă.*

F. C. Craiova-Sportul Studențesc 4-2 (2-0)

Iată o echipă care după opt etape de joc n'a putut fi învinsă: F. C. Craiova. Oltenii conduc în clasament cu destulă autoritate.

Jocul dintre leader și Sportul Studențesc a fost un joc dur, care, dacă n'ar fi fost strunit de un arbitru autoritar, repede ar fi putut devia ca și celălalt. Au câștigat jocul cei mai buni.

Sportul Studențesc ar fi meritat să câștige dacă ar fi avut o apărare bună. Dar Duce a fost groaznic de slab și jocul lui nesigur a derutat pe portar, care a făcut tot ce omenește era posibil.

Punctele au fost marcate de: *Stoianovici* (min. 40), *Thierjung* (m. 43) dintr'o greșeală a lui Duce, *Mari* (min. 70), *Ruicu* în propria-i poartă (min. 77) și *Bătrân* (min. 85) dela craioveni. Dela studenți înscrie *Constantinescu-Grecu* (min. 50).

D. Emil Kroner a condus autoritar formațiunile:

F. C. CRAIOVA: *Popescu; Straja, Albu; Niculescu, Mari, Ruicu; Covacs, Stoianovici, Thierjung, Henegar, Bătrân.*

SP. STUDENȚESC: *Ionescu; Teodorescu, Duce; Văduneseu, Grecu, Antonescu, Beraru, Mihăilescu, Bobancu, Dumitrescu Tiți, Dumitrescu II.*

In provincie

In provincie s'au jucat trei jocuri: unul la Galați, unul la Brașov și altul la Sibiu. Rezultatele obținute sunt următoarele:

La Galați: *Rapid* a învins la limită pe *Gloria CFR.*: 2—1 (1—0).

La Sibiu: *F. C. Carmen* a realizat surpriza zilei, învingând *Universitatea* la ea acasă cu 4—2 (4—1).

Și, în sfârșit, la Brașov *Juventus* a reușit să dispună de *ACFR.* cu 3—1 (3—0).

MĂRUNTE

● LA GALA DE BOX de Duminecă de pe arena Venus s'au înregistrat următoarele rezultate: *Grigore Ielesnesc* a învins la puncte pe *Radu Roșianu*; *Constantin Lăzăreanu*, egalul lui Morabito a învins la puncte pe *Ion Gorun*; *Niculae Rădun* a făcut egalitate cu *Anton Oșca*. Vedeta galei a fost asigurată de matchul dintre *Constantin Cionoiu* și *Mielu Doculescu*, disputat pentru campionatul României la categoria mijlocie deținut de Cionoiu. Campionul a învins pe Doculescu prin abandon în repriza VI, păstrându-și astfel titlul.

● *TOT DUMINECĂ s'a disputat la ciclism campionatul național de fond, alergat pe o distanță de 35 tururi a 5010 m., cu condiția ca să se atingă media orară de 33 km. Cum această medie nu a fost atinsă, campion a rămas campionul de acum un an, Chicomban, care, de fapt, a câștigat cursa.*

● DUPA REZULTATELE de Duminecă, în campionatul național de războiu conduce *F. C. Craiova* cu 13 puncte, urmată de *Unirea-Tricolor* cu 11 puncte și *Rapid* cu 10 puncte. De notat că F. C. Craiova n'a suferit până acum nici o înfrângere.

CÂTE PUȚIN DIN TOATE CELE

„Uniunea poștală europeană"

Directorul ministerial dr. Risch din Ministerul Poștei Reichului face o interesantă relatare asupra stadiului în care se găsesc tratativele duse de Germania cu celelalte țări europene pentru crearea Uniunii poștale europene. Până în prezent au fost deja semnate înțelegeri în acest sens cu Italia, Olanda, Finlanda, România, Danemarca, Croația, Ungaria și Bulgaria, tratativele cu Slovacia și Norvegia fiind încă în curs. Spania, Elveția, Suedia, Portugalia și Vaticanul vor adera deasemeni acestei colaborări. Scopul principal al acestor negocieri este simplificarea și ieftinirea tuturor serviciilor poștale pentru a se ajunge la o cât mai completă uniformizare în acest domeniu. Altă latură importantă a problemei, de mare însemnătate pentru viitor mai ales, este acea ce se referă la exploatarea telegrafiei, belinografului și radioului, precum a televiziunei și a serviciului poștal aerian. Nu mai este astăzi o utopie ca scrisorile din Reich sau cele pentru străinătate, pentru al căror transport Germania posedă chiar de pe acum mijloacele cele mai bune, să străbată într'un viitor apropiat drumul cel au de făcut pe calea aerului!

Considerațiuni asupra materiilor sintetice

E aproape un deceniu de când materiile sintetice germane se bucură chiar și în celelalte țări de o deosebită atenție. Insemnătatea lor, precum și marile folosse pe care le aduc au determinat apariția unui interesant articol în revista „Die deutsche Volkswirtschaft" (Economia populară germană). Cu această ocazie președintele consiliului economic german, prof. Junke, subliniază marea importanță precum și recunoștința cu care sunt primite în tot locul materiile sintetice. Ele vor dăinui și după instaurarea timpurilor normale, când echilibrul va fi complect restabilit, căci s'a dovedit că aceste materii nu sunt numai înlocuitoare bune ci chiar și produse necesare. (RDV).

EROII MAI INTÂI

In ultimul Consiliu de miniștri, prezidat de d. Prof. Mihai Antonescu, s'a hotărît printre altele și ajutorarea invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu. Este un gest de adâncă înțelegere din partea Conducătorului nostru de-a veni în ajutorul celor ce-au dat țării tot ce le-a fost drag. Ar fi păcat să nu ne coborâm cât mai aproape de tristețea și durerea lor și să nu-i îngrijim cu toată înțelegerea noastră. Dela începutul războiului, decând au început să apară primele nume și figuri de eroi și deci primii invalizi și orfani, privirile deosebit de călduroase ale poporului român i-au îmbrățișat și i-au apropiat de sufletul lor, care este și sufletul Patriei.

Acești fii și mucenici ai neamului, ce-au lăsat pe câmpul de luptă sânge din trupul lor viteaz și-au veghiat cu arma în mână lângă destinul și liniștea noastră, acești copii și femei ce retrăgându-se în singurătatea și tristețea lor, sunt permanenta noastră mândrie, trebuesc ajutați să suporte cât mai ușor jugul vieții și lipsa de totdeauna a celui dus... Mai ales copiii orfani, tinerele vlăstare ce acum pășesc spre limanul vieții lor diafane, să ne dăm toate silințele și să le'nfrumusețăm copilăria, pentru a îndepărta orice umbră de întuneric de pe cerul amintirii lor. Ei fiind copiii eroilor noștri, trebuesc crescuți și ajutați ca pe mai târziu să poată fi de folos neamului. Mareșalul Antonescu, care de atâtea ori a dat dovadă de adâncă înțelegere pentru orfani și văduve, ca și pentru invalizi, va avea grijă ca toți să fie mulțumiți și ajutați cât mai mult.

Văduvele de războiu sunt exemple vii de patriotism, sacrificiu și mândrie națională. Rămase cu o droae de copii sau singure în liniștea căminului lor, ele nu știu decât să fie mame devotate, sprijinul și nădejdea gospodăriei lăsate de cel drag. Guvernul Mareșalului Antonescu, care a'nțeles durerea și a apreciat sacrificiul acestor fii ai țării, va ști întotdeauna să-i protejeze și să-i ajute.

Ultima hotărîre a Consiliului de Miniștri, este încă un gest înalt de înțelegere pornită dintr'o inimă caldă de român care, luptător fiind o viață întreagă, știe să aprecieze luptătorul. In Germania invalizii sunt cetățeni de onoare...

Sunt exponenții năzuințelor supreme și cei cari au purtat pe umerii lor, prin foc și vifor, destinul neamului lor. Și-atâtea victorii au fost câștigate cu brațele acestor mucenici, brațe cari poate astăzi lipsesc dar amintirea clipelor fericite ale victoriei rămân ca pilde înalte de eroism și abnegație.

Să-i apropiem de sufletul nostru cât mai mult și să-i îmbrățișem cu toată căldura, căci numai așa îi vom face să'nțeleagă cât de mult sunt iubiți și cât de mult este apreciat sacrificiul lor de întreg poporul românesc.

Caporal Constantin Salcia

„Numai munca și numai dreptul muncii vor putea să creeze un titlu în România de dreptate și ordine națională de mâine", a spus, la Brașov, d. prim-ministru prof. Mihai Antonescu

(URMARE DIN PAGINA I-A)

rind toate greutățile ceasului de față

Pentrucă, mâine, biruința armatei va fi propria voastră victorie

Statul de mâine va fi un stat de muncă, în care dreptatea socială va așeza în rosturile naționale și în drepturile profesiunii pe fiecare, după munca și meritele sale.

De aceea am credința, muncitori, că veți duce și de acum înainte cu aceeași râvnă împlinirea datoriei voastre, fiindcă nu este cu putință ca să nu simțiți cu toții iubirea cu care vă înconjurăm și nesfârșita grijă care ne stăpânește, chiar dacă nu putem face azi mai mult pentru voi.

Iar acei cari priviți cum Regele Țării a ținut să cinstească pe muncitorii vrednici, luați exemplu și, în cinstirea viitoare pe care o vom face muncii, fiecare dintre voi să râvnească să aibă pe pieptul lui semnul recunoștinței Regelui pentru lucrătorii Țării Lui.

Cu credința în Dumnezeu și în dreptatea noastră, cu voința hotărîtă de a munci pentru a ne apăra drepturile și dreptatea,

Trăiască Regele,

Trăiască Mareșalul Conducător,

Trăiască muncitorii și românii de pretutindeni.

EXPOZIȚIA TRANSNISTRIEI

Vineri, 16 Octombrie, pe marele platou din Piața Brătianu din Capitală s'a deschis într'un cadru solem expoziția Transnistriei, la care au participat: d. vicepreședinte al Consiliului de miniștri prof. Mihai Antonescu, d-na Mareșal Antonescu, membrii guvernului, ai Corpului Diplomatic, înalți demnitari civili și militari, membrii misiunei militare germane, un numeros grup de personalități din viața publică a țării.

Expoziția Transnistriei înfățișează o dare de seamă a activității românești înfăptuită timp de un an de zile pe pământul transnistrian. E o sinceră și sobră icoană de tot ceia ce a găsit distrus administrația românească în Transnistria și a refăcut, a stărilor sociale atât de nedrepte și vătămătoare pentru ființa umană, pe care le-a transformat radical concepția politică a Mareșalului Ion Antonescu, făcând o nouă așezare socială, care a redat țărănimii mulțumirea și puterea de muncă; a muncii de restabilire a ordinei, a comunicațiilor și a vieții în general, într'o provincie devastată și pustiită nu numai de uraganul războiului, dar și de jaful și distrugerile fără precedent ale bolșevicilor, alungați de armatele biruitoare germane și române.

D. profesor Mihai Antonescu sosind la orele 11 la pavilionul expoziției, a fost întâmpinat de d. prof. Gheorghe Alexianu, guvernatorul Transnistriei, care a prezentat pe funcționarii superiori ai guvernământului, pe acei pioneri ai administrației române, care s'au dus în misiune pe pământul Transnistriei.

S'a oficiat apoi un serviciu religios. S'au ridicat rugăciuni la cer pentru sănătatea M. Sale Regelui, a M. Sale Regina Mamă, pentru Mareșalul Conducător și desrobitor de țară și pentru slava oștilor biruitoare române și aliate.

Cuvântarea d-lui prof. Gh. Alexianu, guvernatorul Transnistriei

După terminarea serviciului religios, d. prof. Gh. Alexianu, guvernatorul Transnistriei, adresându-se d-lui vice președinte al Consiliului de miniștri și înalților demnitari prezenți, a rostit următoarea cuvântare:

La 19 August 1941, la Marele Cartier General, la Tighina, Generalul Ion Antonescu, comandantul de Căpetenie al Armatei primește pe cel care trebuia să fie Guvernatorul civil al Transnistriei și după ce-i dă directivele și instrucțiile necesare, semnează Decretul Nr. 1, care avea să conducă organizarea și viața administrativă a Transnistriei.

Comunicatul Comandamentului de Căpetenie al Armatei din ziua de 16 Octombrie 1941, — se împlinește azi exact un an — vestea:

Comandamentul forțelor române din fața Odesei raportează:

„La ordinul Comandamentului „de Căpetenie Nr. 16 S. din 16 Oc„tombrie 1941, trupele Armatei a „IV-a au rupt ultima poziție de re„zistență inamică ce apăra Odesa „și au pătruns în după amiaza zi„lei în oraș simultan pe toate direc„țiunile.

„Rezistențele din Odesa sunt în „curs de lichidare prin lupte de „stradă.

„Elementele rapide de asalt se „găsesc încă dela orele 16 în portul „Odesa, unde se reduc ultimele re„zistențe sovietice.

„Populația primește cu entuziasm „trupele româno-germane".

In dimineața zilei de 17 Octombrie 1941 însoțit de Domnul Gherman Pântea, primarul Odesei, am instalat administrația română și în Odesa și cu aceasta, întreg pământul care se întinde între apa Nistrului și a Bugului, până la limanul Nistrului, iar la Nord până la apa Niemjii și a Rovului, a intrat în administrație românească.

Intr'o țară pustiită, nu numai de distrugerea războiului, dar de fuga, jaful și pârjolul ce a lăsat în urmă, retragerea bolșevică, într'o țară în care zidul de fier tras la hotare de acei cari aveau interes să ascundă Europei tot ce puneau la

cale împotriva ei, n'a permis nimănui să știe ce este dincolo, funcționarul român, plin de încredere, de hotărîre, de mândrie și de demnitate națională, a venit cu înfrigurarea tinereții și cu dragoste nemărginită de țară, să desțelenească ogorul cu pașii lui de pionier să deschidă drum nou și viață nouă.

Ceiace am găsit pustiit și ceiace s'a putut realiza în acest scurt răstimp, veți putea vedea în această fugitivă schiță pe care ne-am silit s'o redăm cât mai bine.

Ceiace nu se va putea vedea aci, dar ceiace se va putea înțelege și citi în ochii tuturor colaboratorilor mei, este dragostea sfântă, este credința, este devotamentul cu care ei au lucrat, știind că fac totul pentru Patrie și pentru onoarea ei. A fost un avânt, un entuziasm, o pasiune pentru noua sarcină încredințată, vrednică de acei cari și-au jertfit viața pentru Patrie și însuflețită de măreţul exemplu pe care ni l-a dat Domnul Mareșal și de încurajarea și încredințarea de fiecare clipă ce ne-ați arătat, Domnule Prim Ministru un an, desigur, e un scurt popas, dar noi privim cu încredere, cu liniștea și cu siguranță viitorul. Munca noastră, gândul nostru, sufletul nostru sunt pentru Patrie, pentru Rege, pentru Mareșalul nostru. Ne vom sili să facem mai bine și să vă mulțumim mai mult.

Cuvântul de deschidere al d-lui prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de miniștri

După discursul d-lui prof. Gh. Alexianu, d. vice-președinte al Consiliului de miniștri, prof. Mihai Antonescu a rostit următoarea cuvântare de deschidere:

„Expoziția aceasta — a spus d-sa — este mărturia vie că războiul din Răsărit nu este numai o faptă militară pentru prăbușirea armatei care amenința Europa, ci este o faptă constructivă de civilizație pentru apărarea instituțiilor fundamentale ale Continentului și ale Neamului nostru.

Azi, această Expoziție mărturisește că alături de brava noastră Armată, care a știut să răspundă demn, chemării de luptător pentru civilizația Europei, a lui Adolf Hitler, administrația românească, conștientă de destinul nostru, a adus fapta ei ziditoare, mărturisind prin actele sale că Neamul Românesc știe să ducă fapta muncii la înălțimea jertfei sângelui.

La deschiderea acestei expoziții, mărturisesc:

Regelui nostru credință;

Mareșalului desrobirii, recunoștința noastră;

Armatei noastre brave, mândria de Români, iar

Guvernatorului Transnistriei, funcționarilor și tuturor acelora care au slujit datoria românească pe aceste pământuri, mulțumirea Guvernului Țării.

Expoziția Transnistriei este deschisă".

Vizitarea expoziției

Vizitarea expoziției a prilejuit un moment de satisfacție pentru asistență, care și-a putut da seama de aici ce este capabilă puterea românească de creiație.

In sectorul agriculturii s'a putut citi următoarea inscripție: „Pământul nostru este aur. Cultura lui este credința noastră. Munca noastră este datorie sfântă. Intoarcem și muncim pământul pentru țară".

A urmat vizitarea secțiunei motomecanizată a industriei.

Deși industria în Transnistria a fost aceia care a suferit mai mult pe urma războiului, administrația românească a reușit în timp de un an, să repună în funcție aproape întreaga industrie de dincolo de Nistru.

La sfârșit a fost vizitat centrul de desfacere a produselor din Transnistria, organizat sub supraveghierea consilierului Iftu.

G R I J A
PENTRU FUNCȚIONARI

In ultimul Consiliu de Miniștri printre alte măsuri de o mare importanță pentru păstrarea echilibrului unei vieți normale în aceste vremuri de războiu și, mai mult pentru îndepărtarea unor lipsuri cu rădăcinile în desorganizarea trecutului politic, d. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri, a anunțat că în curând sporirea salariilor funcționarilor publici va fi fapt împlinit. că, — pentru a înlătura specula din comerț care întotdeauna a apărut ca un efect al acestei sporiri anulând bunele intenții și înfăptuirile pentru o viață mai bună a funcționarilor — se va trece la aprovizionarea funcționarilor prin economate organizate de stat, și, în al doilea rând, s'a anunțat că se vor da prime de muncă pentru funcționarii publici, care se distinge prin muncă și prin calitatea muncii".

Guvernul Mareșalului Antonescu a rezolvat în scurt timp majoritatea stărilor dureroase, care se înscriau pe lista doleanțelor funcționarilor publici. Increderea fi... a fost câștigată prin fapte, nu prin vorbe. Funcționarii publici care formează armata administrativă a țării, care în viața publică este ceeace este cureaua de transmisiune într'o uzină, și-au dat seama dela început că pentru ei începe o viață nouă, în vremuri noui. Toate măsurile care s'au luat în acest timp au avut o rezonanță deosebită în sufletele lor, nu numai pentrucă li se îmbunătățește traiul din punct de vedere material, dar pentrucă abea acum ei începeau să fie priviți așa cum trebue, fiind așezați în erarhia socială, prin meritele lor, pe o treaptă înaltă de cinstire și de răsplată.

Sporirea salariilor funcționarilor publici este un nou act de dreptate făcut acestei categorii sociale. Față de scumpirea tuturor articolelor, salariul funcționarilor nu putea, oricât ar fi fost întins să corespundă nevoilor unor căsnicii împovărate, a unor oameni cinstiți care se reduc la leafa lor. In ce privește înființarea de economate, ea va sprijini foarte bine această operă de ajutorare a funcționarilor publici întreprinsă de guvern.

Două zile au trecut după anunțarea acestor măsuri în Consiliul de Miniștri, și iată, că Monitorul Oficial publică decretul lege pentru înființarea economatelor de aprovizionare a funcționarilor publici. Iată așadar că astăzi fapta vine aproape concomitent cu vorba, care nu mai e promisiune, ci deadreptul realizare. Faptele, nu vorbele, zidesc încrederea unui neam în conducătorii lui. Faptele guvernării Mareșalului Ion Antonescu au zidit încrederea în conducerea lui, în ziua de mâine, întărindu-ne totodată încrederea în noi. Cu credința aceasta, pășim în viitor.

Serg. t. r. Mihail Șerban

Dela Neaţă citire

Eu te iubesc, Mariţo, şi n'am cuvinte zău,
Să-mi dovedesc iubirea şi sufletului tău...
Tu-mi eşti mai scumpă 'n lume, — cum de-altfel mi-e şi „unul"
Iar rege 'n ţara asta eu n'am decât pe unul,
Şi dacă lupt acuma pe moarte şi pe viaţă,
Eu vă iubesc; şi-s sigur, cum bine ştiu că-sNeaţă!...
Eu nu mă tem de moarte şi nici de „bolşevici"
Şi chiar de-s mulţi la număr, îmi sânt atât de mici
Că se feresc şi dânşii să dea ochii cu noi;
Şi din această cauză fug numai înapoi...
Ei n'au credinţă 'n suflet şi nici în Dumnezeu.
Ei n'au câte-o Mariţă aşa cum am şi eu. —
Şi pentru asta poate i-a blestemat şi Cerul,
De asta lupt acuma la cot cu ofiţerul,
De asta nu mi-e frică nici de baioneta lor
Şi nu mă tem Mariţo, chiar dac'ar fi să mor...
Eu te iubesc; şi stărui, te rog chiar săm'aştepţi,
— De nu cumva voi trece în lumea celor drepţi... —
Căci Dumnezeu e mare, şi mare-I bunătatea,
Şi El la toată lumea va împărţi dreptatea.
Cu el am mers cu toţii, la Prut şi înainte...
In paza lui, Mariţo, te las şi n'am cuvinte!...
P. S. — Eu ţi-am mai spus-o şi-acuma ţi-o spun iarăşi:
In dragoste, Mariţo, eu nu admit... „tovarăşi"!...

Dumitru Mazilu

IN MAREA NEAGRĂ

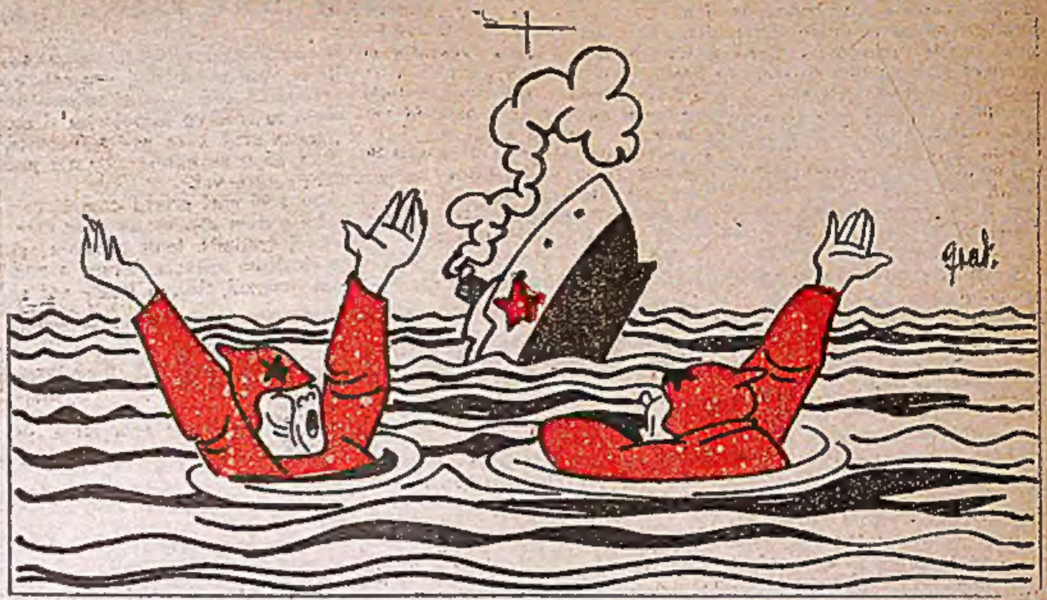

— Ce-i neagră, mă Ivane!
— Şi ziua-i neagră şi marea-i... neagră şi soarta noastră-i tot neagră!
Aşa că adio!...

H A Z U R I

Intrebare

— Care e cel mai încăpăţânat instrument muzical?
— Habar n'am!
—Toba, deşteptule! Ca să cânte trebuie s'o baţi!..

Doi mincinoşi

Doi mincinoşi stau de vorbă şi bineînţeles, ce pot face de cât să mintă şi să se laude?
— Dragă am, slavă Domnului, proprietăţi destul de întinse! Atât de întinse că nu le poţi vedea sfârşitul!
— Ce vorbeşti? Să pofteşti să le vezi pe-ale mele! La ale mele nici nu le poţi vedea măcar începutul.

Precauţie

— Dragă! împrumută-mă cu o mie lei şi până într'o săptămână ţi-i înapoiez! Ai cuvântul unui om cinstit...
— Da? Atunci vino mâine cu omul acela cinstit la mine!

De pe stradă

— Domnule fiţi bun şi spuneţi-mi cât e ceasul!
— Iertaţi-mă, dar nu pot!
— Poate nu aveţi ceas?
— Aş! Am ceas! Dar nu sunt de prin partea locului.

Lipsuri

— Draga mea, sunt moartă. Am făcut mai mult de cinci kilometri pe jos!
— De ce? Ca să perzi câteva kilograme de grăsime?
— Da' de unde? Dimpotrivă! Ca să găsesc câteva kilograme de grăsime!

La telefon

— D-l Popescu? Vă salut! Aici comisarul. Ştiţi... am găsit-o pe soţia dumneavoastră!
— Da? mulţumesc... Şi ce zice?
— Nimic! Nu scoate o vorbă!
— Atunci aţi greşit; nu e nevastă-mea!

DOVADA

EL: *— Mi-ai fost credincioasă cât am lipsit, iubito?*
EA: *— Poţi s'o întrebi şi pe mătuşa Ana dacă nu crezi!*
EL: *— Şi unde-i mătuşa Ana?*
EA: *— Păi... la cimitir... A murit acum trei săptămâni!*

DOCTORII DELA PAŞOPT

Se ştie că doctorii înainte nu prea cunoşteau medicina... Adică, mai de de-a dreptul, n'o prea cunoşteau deloc, dece n'am spune'o aşa? Că doar eu nu mi-s doctor ca să mă feresc, mai ales că eu drept să vă spun, nu prea am încredere nici în cei de azi. Că dacă e dela Dumnezeu să te repari, te scoli şi după moarte, cu toate că n'ai chemat nici un doctor. Sau dacă ţi-e dat să mori, mori şi cu o mie de doctori la căpătâi.

Acu' doctorii însă mai au drept ajutor ca să-ţi cârpească nenorocita de piele şi tot felul de medicamente. Şi astea le găseşti, de-a gata. Ei numai scriu pe hârtie, tu iei hârtia, fugi la farmacie, deschizi punga cât mai larg, cumperi doctoriile, le bei, vii iar la doctor, iar cumperi altele şi iar le bei... Şi dacă ţi-ai pune mintea cu doctorul şi cu spiţerul, apăi toată viaţa ar trebui să-i faci pe ei oameni şi tu tot neom să rămâi...

Şi nu făcut aşa fel (ce crezi că sântără proşti?), ca să nu te mai tocmeşti ca la prăvălie... Nu! Aici, la spiţerie, intri şi cu căciula în mâini şi au hoţii nişte farmaciste d'alea — ştii — tot una şi-una, cu ochelari, cu codiţe, cu gropiţe în obraz... Ele îţi fac reţeta aia, cum li spune, şi tot ele îţi spun să plăteşti. Şi plăteşti — vorba aia ca popa, frăţicule (ce-o fi plătit popa nu ştiu, că nici ăştia nu prea au mână spartă!), că altfel, de! Ai şi tu niţel obraz şi ţi-e ruşine... Şi e cinstit, neică! Nu poţi să zici nimic! Că nu te-a luat cu deasila de pe stradă, nici mâna în buzunar nu ţi-a băgat-o şi ai cu tine medicamenturile alea... Ba încă pleci şi înghiţi amărăciunile alea, nu nădejde că le-i face bine...

Da' la drept vorbind, nici doctorii nu sânt dumnezei! Sât oameni ca mine, ca d-ta! Mai greşeşte şi el. Nu? Că nimeni nu e fără greşală... Numai că dacă eu greşesc, pielea mea plăteşte... Dacă greşeşte doctorul punga mea plăteşte şi pielea d'asişderea... Insfârşit, ce mai tura vura... El greşeşte noi plătim!... Nu se prea potriveşte, dom'le, da'să ştii că de adevărată, i-adevărată!

Cu doctorii de mai demult, dela „paşopt" însă era lată. Ei nu ştiau carte multă. Se pricepeau şi ei la anumite boli pe care dacă le vindecau — norocul bolnavului — iar dacă nu le vindecau, tot norocul bolnavului ca să scape de răutăţile de pe pământ. Prin urmare şi'ntr'un caz şi'ntr'altul, bolnavul era mulţumit. Bun! Cum dădeau medicamentele? După cum le aveau la îndemână.

Intr'unul din oraşele noastre de provincie se îmbolnăveşte greu de tot un cojocar, cel mai mare cojocar din judeţul acela. Azi rău, mâine mai rău, până când familia chemă doctorul. Acesta era un anume Frantz. Cum îl văzu pe bolnav îi puse ventuze cu sânge.

— Să vedem! Poate are noroc!

Dar trece o zi, două, trei, nimic! bolnavului îi mergea din ce în ce mai rău. Văzând că nu poate face ceva pozitiv, spuse familiei că a făcut tot ce s'a priceput, că nu mai are ce-i face! Numai Cel de Sus. Cum însă bolnavul cerea mereu zeamă de varză, lucru care-i fusese refuzat de doctor, ca să'i facă pe plac şi'n acelaş timp să-i satisfacă dorinţa, familia îi dădu zeama s'o bea.

Minune! Cojocarul s'a întărit repede de tot şi peste câtva timp îl vede Frantz.

— Cum, bade, te-ai făcut bine?

— Sigur! Am băut dimineaţa şi seara zeamă de varză şi iată, m'am făcut om!

— Bravo, nene! Să trăeşti!

Şi notă pe carnet: „zeamă de varză bună contra tifosului, dovadă cazul cojocarului".

*

Peste câteva zile se îmbolnăveşte un cismar de aceiaş boală. Fireşte, dr. Frantz e chemat imediat la căpătâiul bolnavului.

— De când a căzut la pat?
— De ieri!

— Azi e cam târziu. Trebuia să-mi spuneţi mai din timp! Pentrucă trebuia în aşa fel luată boala dela început, încât s'o punem cu botul pe labe!
— Crezi oare că-i târziu?
— Nu ştiu!... In tot cazul eu am un remediu... Da, da, însă să încerc pe celelalte leacuri.

Intr'adevăr el încercă toate leacurile, dar zadarnic! Cismarul mergea din ce în ce mai rău Atunci dr. Frantz, disperat că toată ştiinţa lui e fără nici o putere, aplică metoda pe care o aflase dela cojocar...
— Aveţi zeamă de varză?
— Avem!
— Să încercăm ultimul leac! Zeama e bună?
— Da!... E făcută de noi!
— Uite... Luaţi frunte de zeamă şi daţi-i seara câte un pahar, ziua altul... La prânz numai odată la două zile. Dar toate acestea înainte de masă. Peste o săptămână voiu veni să văd bolnavul.

Ai casei aplicară întocmai cele spuse de dr. Frantz.

*

Peste patru zile dr. Frantz trecu pe la casa cismarului.
— Ei, s'a sculat bolnavul?
— Da, de unde, domnule doftor! S'a prăpădit, sărmanul, încă de acum două zile... Ieri l-am îngropat...
— Zău?...
— Da, domnule doctor... A murit şi fără lumânare...
— De! Ce să-i fac? Vina e şi a lui! Cine l-a pus să se facă cismar? Dacă era cojocar scăpa!...

Şi doctorul scoase carnetul şi notă dedesubtul celei dintâi note: „zeama de varză e bună pentru tifos numai pentru cojocari, nu şi pentru cismari".

d. malt.

CAVALERIŞTII ROMÂNI, VÂNĂTORI IN MUNŢII CAUCAZULUI

Dela Anapa, dar mai ales dela Kolhozul Politodel, Divizia de Cavalerie s'a pomenit în faţa munţilor. Cum însă germanii trecuseră mult spre Sud, către Novorossisk, sectorul nostru rămăsese acelaşi. Bolşevicii trecuseră primele înălţimi şi acum încercau o nouă resistenţă în valea Sukko. Problema nu era dintre cele mai uşoare, dat fiindcă, terenul era impropriu acţiunei cavaleriei. Nu putea fi însă vorba de a se pierde vremea. Străbaterea munţilor devenise atât de imperioasă, dat fiindcă se cerea ca, în cel mai scurt timp, înaintarea să se facă paralel cu ţărmurile Mării Negre spre Novorossisk.

Asa s'a întâmplat că, poate pentru prima dată, cavaleriştii români au devenit vânători, tocmai în munţii Caucazului.

Nu. Nu s'a cumpănit nimeni. Dacă dela Don, până la Marea Neagră, nici un obstacol nu a putut opri fulgerătoarea lor înaintare spre Caucaz, atunci nici munţii nu vor putea fi o piedică. Inainte deci!

In munţi, însă, luptele sunt dintre cele mai grele. Goneşti fără incetare, zdrobind inamicul, dar te pomeneşti contra-atacat, te miri din ce loc. Cuiburi de bolsevici rămân ascunse în văgăuni tainice, în creste de păduri şi numai după ce ai trecut înainte te pomeneşti surprins de focul lor.

Aviaţia rusă, aici, pândeşte numai la trecători şi bandele comuniste, de cari codrii sunt plini, te izbesc tâlhăreşte, din umbră.

S'a înaintat, în primele zile cu greu. Desmeticirea venea anevoie. Dar de îndată ce călăreţii au pătruns în valea Sukko, limpezimea s'a coborît în fiecare şi înverşunaţi cum au fost toată stepa Donului şi a Kubanului, au izbutit neîncetat, cu sete, strângând cercul către Novorosisk. Munţii nu mai erau piedici! Caii erau tot aşa de ascultători, iar escadroanele motorizate luptau întocmai ca într'un teren larg şi deschis.

Stai şi priveşti aceşti ostaşi instruiţi cu deosebire pentru lupta în câmp şi te minunezi de uşurinţa cu care se adaptează, în orice vreme şi oriunde. Sunt făcuţi numai pentru biruinţă! Nu vezi unul scrâşnind, unul obosit. Trebuie să trecem munţii şi să învingem? Foarte bine, trecem munţii şi învingem! Unde răsbat eu, răsbate şi calul!

Şi răsbat amândoi, unul după altul legaţi prin dârlogi acolo unde cărarea este numai o unghie albă de pământ, liniştiţi şi socotiţi într'un urcuş anevoios, ori înfrăţiţi într'un iureş de adevăraţi călăreţi, unde drumul se deschide neted înainte.

Dar munţii Caucazului sunt nesfârşiţi şi, cu cât te înfunzi în ei, cu atât răsar în faţă alte creste, mai înalte, mai ascuţite, peste cari zările plutesc ca în basm. Ei, şi? Odată şi odată tot vom ajunge dincolo. Ştiu că în ceasul acesta camarazii germani coboară pantele ,dincolo, spre Transcaucazie şi încă până la Novorossisk mai sunt 10 sau 20 klm. Tuapse e aproape. Batum la fel... Cavalerişti? Da! Dar iată că putem să fim şi vânători de munte.

Cavaleriştii sunt într'adevăr vânători acum şi cei dintâi cari au rămas muţi de uimire au fost ruşii. Hotărît, încă un astfel de duşman n'am întâlnit nicăeri. In faţa lui orice licărire de speranţă se stinge. Nimic, dar absolut nimic nu-i poate opri din drumul prăbuşirii.

Valea Sukko este ocupată. Rezistenţele din satul Bakanschi şi Glebowska distruse. De-aici, dealungul muntelui care ţine până la Novorossisk; inamicul a făcut o retragere dezastruoasă. Artileria şi aviaţia noastră i-au bătut neîncetat. Poenele pe cari le întâlnim arare în marginea drumului, un drumuleţ de care, tăiat adânc de fierul roţilor gem de vehicule părăsite de ruşi. N'au avut timp nici să le dea foc, cum au obiceiul. Tunurile au fost lăsate în poziţia în care se aflau şi pretutindeni zac fel de fel de obiecte deavalma cu muniţia. Aerul este, însă deadreptul putred. Cadavrele bolşevicilor au fost asvârlite în prăpăstii, ori târâte în desişuri... Aerul sufocant stăpâneşte tot drumul, până la Feodotowka.

Călăreţii depăşesc la 6 Septembrie 1942 poziţiile artileriei germane instalate în vârful muntelui, la 8 km. de Novorossisk. De aici bubuitul tunurilor pluteşte ca un muget peste toate înălţimile, iar proiectilele sfarmă temelie după temelie. Oraşul e în flăcări. Cavaleria a făcut joncţiunea cu armatele germane. Impreună izbesc din toate părţile portul şi ocupă clădire după clădire.

Novorossisk-ul este o nouă victorie a trupelor aliate. Dar ca şi Jeisk, o victorie a cavaleriei române.

Serr. T. R.
But. Leontin Brudaşcu
Reporter de război S. M. P.

ROMÂNII DIN MOLDOVANSKAJA

Un cuib românesc la poalele munţilor Caucaz

Sunt câteva zile de când hălăduim pe şoselele ce duc spre culmile Caucazilor. Pe harta ce, o avem la îndemână este însemnată localitatea Moldovanskaia de curând eliberată de trupele credinţei şi civilizaţiei.

Pornim în căutarea localităţii cu numele care arată prezenţa unor moldoveni şi nu ne-am înşelat.

Spre Moldovanskaja

Pe şerpuita şosea ce duce spre Moldovanskaja lăsăm în urma noastră bogate livezi cu fructele ce atârnă greu pe crengile pomilor. Iată o vie ce pare nepărăsită. Suntem într'una din cele mai bogate regiuni pomicole şi vinicole din tot Caucazul. Prezenţa numeroaselor crame în care zac sute de butoaie de diverse mărimi ne arată că aici vinul se găseşte din abundenţă ceiace nu se poate spune de restul Rusiei pe care am cunoscut-o.

Maşina noastră se urcă pe culmea unui deal de unde într'o vale se vede satul. Drumul coteşte când spre dreapta, când spre stânga. Iată-ne în faţa unei table galbene pe care stă scris: Moldovanskaja. Continuăm drumul. Suntem la câteva sute de metri de prima casă. Pe drum sumedenie de căruţe trase de cai. Alt lucru pe care nu l'am întâlnit aiurea în Rusia. Peste tot omul înlocueşte calul, trăgând la nişte cărucioare cu roţi de bicicletă.

„Fiţi bine veniţi la noi" ne strigă o femeie care observă în maşina noastră uniformele armatei române. Tresărim toţi când auzim dulcele graiu moldovenesc. Totul se schimbă în ochii noştri Avem impresia că ne găsim într'o comună depe dealurile moldovene

In drum doi copii se ciondănesc în graiul nostru. Toţi fac roată în jurul maşinei şi încep să spună din necazurile lor.

Aflăm că în comună sunt 3700 suflete întrunite în 1400 gospodării. Sunt veniţi pe aceste meleaguri cu 100 de ani în urmă aduşi de un mare boer rus, de prin părţile Sorocei şi Hotinului. Au dus aci viaţă tihnită până la venirea regimului comunist.

Din 1933 au fost lipsiţi de biserică iar în şcoale, în locul bătrânului dascăl român, care îi învăţa pe copii slova şi fapte din istoria românească, a apărut un învăţător hain care nu-i mai lăsa nici să vorbească limba lor străbună.

Biserica lor frumoasă din mijlocul comunei a fost dărâmată, iar din piatră s'a clădit „clubul" sovietic şi o sală de dans. Sufletul românesc a fost batjocorit atât de mult de bolşevici încât moldovenii îi blesteamă plângând. Şi-au luat icoanele şi le-au ascuns, închinându-se la ele numai în zilele marilor sărbători, când le scoteau pe furiş. Şi-au botezat copiii în taină. De câţiva ani însă regimul terorist i-a împiedicat, sub grele sancţiuni, să mai creştinească copii.

Un singur lucru n'au reuşit ruşii. N'au putut să-i facă să uite graiul lor curat moldovenesc.

„Avem din nou biserică"

O moldoveancă bătrâioară cu un bariş negru pe cap ne spune cu mândrie: „De Duminică avem din nou biserică. Comandantul ostaşilor noştri ne face această bucurie": ba într'adevăr o mare bucurie pentru ei. Doreau din tot sufletul să aibă biserică.

Ii întreb dacă nu şi-au schimbat numele şi constat cu bucurie că se numesc: tot Ion, Costea şi Vasile.

Povestea lor este tristă. Greutăţile pe care le-au întâmpinat pentruca să rămână români, sunt de neînchipuit. Bărbaţii nu s'au căsătorit cu străine şi nici un rus n'a pătruns în familiile lor. Obiceiurile lor au rămas nealterate. Au fost şi sunt români.

Sfinţirea bisericii

E sărbătoare mare azi în Moldovanskaja. Toţi sătenii în strae noui aşteaptă pe comandantul oştirilor române din Caucaz, ca în prezenţa sa să fie sfinţită noua biserică aşezată în fostul salon de dans construit de bolşevici pe locul vechei biserici.

Generalul român vine însoţit de numeroşi ofiţeri superiori ai Comandamentului său. In faţa bisericii restaurate cu multă pricepere, se găsesc azi toţi locuitorii comunei. Copii mulţi, foarte mulţi ciripesc în graiul nostru şi sunt tare curioşi să vadă pe general.

Echipele de propagandă au împărţit iconiţe şi fotografii cu chipurile M. S. Regelui şi Conducătorului Statului. In lumina ochilor fiecărui sătean strălucea chipul tânărului nostru rege. Se minunau şi spuneau mândri: „Tare este tânăr şi frumos Regele nostru".

Slujba religioasă a fost oficiată de preotul căpitan Husariu I. D. Sever iar răspunsurile le-a dat corul format din săteni şi sătence.

După oficierea serviciului divin preotul le-a adresat câteva cuvinte, arătându-le însemnătatea faptului că de azi înainte vor avea şi ei Casa Domnului în mijlocul satului.

După aceia comandantul trupelor a stat de vorbă cu bătrânii satului întrebându-i de nevoile lor.

Ei speră că autorităţile româneşti vor interveni să li se creeze aceiaşi situaţie pe care o au locuitorii de origină germană din satele desrobite în Rusia.

Departe, departe sub poalele munţilor se află un cuib românesc. Fiecare inimă de aci bate în ritmul celor din ţară...

Nu trebue să fie uitaţi aşa cum n'au uitat ei, cu toate suferinţele la cari au fost supuşi, că sunt români.

Segt. T.R. N. Dumitrescu
Reporter de război P. P.

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

231) Nasul; 233) Numele; 234. Oaia. 235) Oasa; 236) Ceasul; 237) Ochii; 238) Omul; 239) Omul care mulge; 240) Oul; 241) Banul; 242) Sicriul; 243) Iepele dela război; 244) Cu tul; 245) Peştele; 246) Pirostria; 247) Lipitoarea; 248) Ghetele; 249) Genţul; 250) Plasa; 251) Poarta cu drugul; 252) Pragul; 253) Prea; 254) Pelija; 255) Pasărea; 256) Purecele; 257) Sacul; 258) Scaunul; 259) Scânteia; 260) Scrisul;

261. Boul intră în casă şi coarnele afară le lasă.

*

262. Am un cal foarte frumos, dacă îi ridici şeaua depe spinare, îi vezi maţele toate.

*

263. O capă nebună, când dă de se scutură, toată lumea o prăfueşte.

*

264. Inchid, deschid, oaspeţi găsesc înăuntru.

*

265. Două merg şi două stau, două judecală n'au.

*

266. Sunt doi fraţi, aleargă şi nu pot să se întâlnească.

*

267. Am o fată, pe care earna toţi o îmbrăţişează.

*

268. Dulce-i ca mierea, nu-i pentru mâncare, şi fără de care tot omul moare.

*

269. In câmp creşteam, în câmp mă netezeam, acasă dacă veneam, patruzeci de guri aveam, şi pe toate le umpleam.

*

270. In jurul casei nuntaşii se adună să joace.

*

271. Bietul Chiţă, în lădiţă, când unul se încinge, celalt se descinge.

*

273. Trece, sutăşte, încheagă mare.

*

274. Ge-i curea mică, unsă, pe sub pământ ascunsă.

*

275. Un bătrân din Bucuva, cară paie la Tutova.

*

276. Un voinic stă în cale şi-l sărută mic şi mare.

*

277. Capete tăiate şi în puţ aruncate.

*

278. O călugăriţă cu o cosiţă.

*

279. Surdul cântă în pădure.

*

280. In pădure mă născui, în pădure mă tăiei, şi acuma biata ajunsei să urlu în sat.

*

281. Gură mică şi voce mare, puternică.

*

282. Când îmi bag mâna în spuză, pe Sanda o apuc de buză.

*

283. O bătrână cu bărbia în pământ.

*

284. Naît e tata, groasă-i mama, nebun e frate-meu.

*

285. O cergă mare, mare, ce-i plină cu pietricele.

*

286. O capă cu ticuafes, în mare se scutură.

*

287. Sărmana o să mă omoare, până să mă facă; şi foarte mult cinstită, până să mă mărite.

*

288. Două buturugi pe o râpă.

*

289. Patru vase cu gura în jos şi nu se varsă.

*

290. Un bătrân cu nasul negru.

*

291. Farfurii, farfurii până la Stambul.

*

292. Vara nici să mă vază nu doresc şi iarna în jurul meu.

UN LUPTĂTOR PENTRU IDEALUL NAŢIONAL: ION GHICA

Viaţa modernă a statului nostru a izbucnit din munca patriotică a unei generaţii de cărturari: tineri, culţi, muncitori, gata de orice jertfă, idealişti. Este generaţia dela 1840, al cărui urmaş a fost şi Ion Ghica.

Ideologia sa are o mare valoare şi pentru zilele noastre. In loc să căutăm aiurea punţi de salvare şi orientare e mai simplu, mai sănătos şi mai sigur să coborim în adâncul culturii strămoşeşti şi de acolo să scoatem ce este util timpului nostru. Ion Ghica are un scris limpede şi uimitor de proaspăt. Iţi pare că omul nu a murit, că trăeşte undeva printre noi şi că vede răul din societatea românească. Ghica se uită în jurul său şi vede cum neamul e copleşit de străini, cum negoţul, partea cea mai productivă materialiceşte, a căzut în mâna evreului. A lăsa pe români să creadă că sunt ceeace nu sunt, spune Ion Ghica, şi a le ascunde neajunsurile, este o crimă de lespatrie, este a-i conrupe şi a-i adormi în neactivitate ca să se deştepte în lanţurile acelora care lucrează la nenorocirea lor.

Ca toţi cărturarii de seamă ai neamului Ghica crede că pierderea cea mai mare pe care o avem în calea progresului e patima politică. Politica crează ambiţiile deşarte, invidia şi calomnia răspândindu-le în societatea care se macină prin ele. Partidul politic a încurajat pe tinerii fără credinţă, fără aspiraţii, pe vanitoşii şi proştii de oriunde. Alături de Eminescu, Ghica este cel mai dârz luptător în contra patimei şi partidului politic, singurele piedici în calea progresului naţional şi moral al neamului nostru.

In afară de aceasta, Ghica biciueşte luxul, risipa, imitaţia modelor străine. Toţi banii câştigaţi, chiar de modestul funcţionar se aruncă pe haine şi mătăsuri.

Progresul statului, al societăţii şi al familiei nu vine din risipă şi lux, ci înaintarea în civilizaţie se face prin economie. Omul trebue să găsească posibilitatea de a produce şi câştiga cât mai mult prin muncă cinstită şi spornică. Prin lux şi prin imitarea neroadă s'au introdus instituţii care nu au nimic comun cu sufletul românesc. S'au aruncat cu silă unele tradiţii şi ideologii româneşti, care, înoite prin ce ar fi fost sănătos în Apus, ar fi dat roadele cele mai bune.

Pentru oamenii politici tradiţiile şi obiceiurile româneşti nu valorau nimic. Ei au criticat nu ca să îndrepte, ci să dărâme. Au lăudat nu ca să răsplătească, ci să linguşească. Ţara trebue să trăiască prin vechile ei instituţii, mereu înoite dar nu diformate. Statul trebue să respecte creaţiile populare şi aspiraţiile opiniei publice şi nu se poate îndrepta spre idealurile altor naţiuni, oricât de mari ar fi şi oricât de binevoitoare s'ar arăta faţă de noi. Suntem o fiinţă diferită de altele şi găsim salvarea în noi şi numai în noi. Dacă politicianismul şi luxul ne ţin pe loc, statul e obligat să le distrugă prin forţă, propunea Ion Ghica.

Şi tot statul are menirea să înlăture elementul evreiesc din sânul poporului nostru. Deeace ne strică pe noi sunt şi evreii, sau mai ales evreii. Munca este prima condiţie a averii şi a libertăţii, dar munca se află mai cu seamă în comerţ şi în meşteşuguri, pe care noi, din nenorocire le-am lăsat în mâna străinilor.

Evreul şi străinul, afirmă Ion Ghica umple un gol pe care în prostia noastră l-am creat. Dacă nu ne gândim să ocupăm comerţul şi meşteşugurile, oricât am goni pe străini, ei tot vor veni înapoi, căci golul nu poate rămâne gol. Pe evreu îl dai afară făcându-l inutil. Statul e obligat, e cea mai de seamă îndatorire a sa, dincolo de care nu-şi mai află niciun alt rost, să umple negoţul şi meşteşugurile cu elementul românesc. Dar, dece sunt periculoşi evreii? Fiindcă, spune Ion Ghica, sunt o plagă morală şi higienică prin lipsa de bună credinţă ce aduc în tranzacţiunile lor băneşti şi prin necurăţenia în care trăesc.

La temeiul credinţei sale Ghica mai avea şi religia, familia, proprietatea. Ce ar rămâne ştiinţa dreptului, dacă s'ar scoate din cărţile de legi religia, familia şi proprietatea, se întreba Ghica, pe bună dreptate. A le înlătura, înseamnă revenirea la omul primitiv, la omul sălbatec, la omul naturii. Naţiunile se prăbuşesc prin conrupţii. Singurul leac de înfrânarea acestor patimi este religia. Invăţătura religiei şi filosofiei şi a ştiinţelor ne arată datoriile noastre către Dumnezeu şi către oameni, ne arată adevărurile în care să credem; învăţătura istoriei ne arată exemplele ce trebue să urmărim, ca să perpetuăm virtutea şi ca să ne facem demni de stima, de recunoştinţa şi de admiraţia urmaşilor noştri.

Statul, spunea Ghica, este concentrarea voinţelor şi dorinţelor unei asociaţii mari de oameni, ocupând o ţară a lor, supuşi aceloraşi legi, având aceeaş conducere.

Puterea şi gloria naţională creşte cu desvoltarea unui popor şi desvoltarea unui popor se face atunci când voinţa lui merge în acord cu raţiunea naţională.

Iată atâtea idei scrise cu zeci de ani în urmă, care nu pot face decât cinste unei minţi luminate, cum a fost Ion Ghica.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

Moldova

Ţara Românească a Moldovei, — căci acesta este numele cel mai vechiu al Domniei care s'a chemat mai pe urmă mai scurt: Moldova, — s'a alcătuit departe de malul Prutului, în colţul acela unde Românimea din mai multe locuri s'a legat dela sine împreună, anume pe valea râului de unde a venit numele Moldova şi în jurul acelui vechiu centru orăşenesc, venind încă din vremea Tătarilor şi locuit la început de lucrătorii saşi dela minele ce nu mai există astăzi, centru care se zice astăzi Baia din cauza acestor mine, ca şi Baia Mare, Baia de Criş, Baia de Aramă, dar care odinioară era numit în latineşte Cetatea Moldovei, iar pentru unguri Moldava Banya, Baia Moldovei, pentru Saşi: Die Stadt Mulde, Cetatea Moldovei. Prin sărituri repezi de oştaşi această Domnie moldovenească, strâns legată de râu, a ajuns înaintea largii ape a Siretului şi înaintea Sucevei, care se varsă în Siret, şi, înainte de a coborî în jos spre Roman, ca a ţintit drept către vadurile Nistrului, ajungând prin cel dela Cernăuţi la vadul cel mare dela Hotin şi prin vadul dela Tutova pe Jijia, în jos la Iaşi, la celălalt vad dela Tighina, sau, coborîndu-se mai în jos la cetăţile cele mari întemeiate pe pământ românesc, dar fără Stat al Românilor, pe vremea aceea, la Chilia şi Cetatea Albă.

Este de uimit cu câtă putere s'a tins dela început la stăpânirea acestor mari ape, a căror nevoie a fost simţită dela început şi cărora li s'a căutat până la izvoarele lor o întregime prin ţara cea nouă, căci de aici a pornit adăugirea, în părţile dela Cernăuţi, unde a fost Ţiţina, de la Şipinţi, în legătură cu aşa zisa Serpentină din judeţul Dorohoi, şi dela Hmilov, a cărui aşezare n'o putem găsi, a Moldovei celeilalte ca de acolo să se urmărească şi mai departe stăpânirea târgurilor celor mari din colţul ruso-polon al Pocuţiei. Era o întregire pe care am putea-o numi în parte basarabeană în această legătură dintre Domnia cea veche din părţile Băii şi dintre acestea două prelungiri, dintre care una ţinea drept la Hotin, iar cealaltă căuta, peste vadurile Prutului şi Nistrului, legătura cu izvoarele înseşi ale acestor ape.

Abia cunoaştem pe cei dintâi Domni ai Moldovei şi nu ne putem da seamă de însuşirile lor. Ele însă au trebuit să fie mari, căci nu înseamnă puţin lucru ca, dela primii paşi făcuţi de un Stat întemeiat milităreşte, ei să-şi vadă harta întreagă, pe un timp când ea nu era însemnată pe hârtie, şi să întemeieze o politică îndreptată pe căile largi ale râului şi cuprinzând un totul aşa de deplin şi de solid închegat cum era acela dintre Carpaţi şi Nistru.

Se poate întâmpla ca, în părţile acestea dela Răsărit, satul românesc să fi fost şi mai rar, căci a fost o pădure basarabeană care s'a mâncat încetul pe încetul şi pe care ar trebui, fireşte, s'o punem la loc. Desigur că, acolo unde se întindea stepa, adică şesul fără copaci şi cu puţine cursuri de apă, afară de lacurile sărate care se înşirau deasupra gurilor Dunării, să se fi strecurat popoarele din Răsărit, împotriva cărora Domnii Moldovei au făcut imediat un lanţ de cetăţi apărătoare: Hotinul ridicându-se încă de pe vremea înaintaşilor lui Ştefan cel Mare, până ce i s'a adaus strălucita îmbrăcăminte de piatră şi de cărămizi aparente, dăruite desigur de Petru Rareş, Soroca, întemeiată ca un punct de strajă înaintea Tătarilor, bătuţi la Lipnic de Ştefan cel Mare, Orheiul şi zidurile puternice, drept pe Nistru, ziduri care durează perfect şi până acum, dela Tighina, fără a mai pomeni întăriturile ocrotitoare peste cetăţeni, care îşi aveau, cum s'a dovedit în urmă, monedele lor, în care numele de Cetatea Albă, în greceşte „Aspro Kastron", era unit, pe cealaltă faţă a banului, cu bourul moldovenesc de pe vremea lui Alexandru cel Bun şi a urmaşilor săi.

Disciplină individuală

Să observi limpede lucrurile care sunt, să nu priveşti ca duşman pe cineva arătat cu degetul ca atare, să nu crezi pe toţi nerozii care se îmbulzesc, să nu împarţi pe oameni în două tabere, din care una înfăţişează toată afunţenia, iar în cealaltă sunt grămădite toate păcatele, să nu rupi naţiunea în două; între prieteni pe care îi adori şi între duşmani cărora îi doreşti atâta rău, încât unui înalt cleric i s'a scris deunăzi, de un mizerabil, că după moarte acela ar trebui să fie desgropat şi aruncat dincolo de graniţă.

Odată ce ţi-ai dat seama bine de ceeace se găseşte în jurul d-tale, gândeşte-te îndelung înainte de a rosti un cuvânt, înainte de a pune ceva în scris, înainte de a încerca un gest, la datoria d-tale faţă de ceeace ai văzut cu ochii d-tale, fără înrâurirea nimănui, şi pe urmă, fiecu de cea mai mare importanţă, dă-ţi seamă dacă poţi face ceva pentru îndreptarea unei situaţii, dacă ai mijlocul personal care ţi-ar îngădui să încerci această îndreptare.

Şi încheind, ţin să mai adaug un lucru: pentru îndeplinirea acestei funcţiuni de libertate, să te deprinzi ca, în orice faci, să eviţi tot ce este o exagerare, tot ce sună ca o stridenţă, tot ce este caricatura tragică a unor lucruri care, luate cu toată seriozitatea, se prezintă, şi în momentele de cea mai mare energie, totuşi într'un perfect echilibru şi într'o desăvârşită armonie.

Cugetări

Un viteaz face cât o mie de fricoşi, dar două mii de fricoşi nu fac cât un viteaz.

*

Cine râde de toată lumea ajunge de la sine ridicul când găseşte unul de care nu mai poate râde.

*

Unii fac pe alţii să sufere ceia ce trebuie să sufere ei de la cineva; se găsesc şi de acela cari se păzesc a mai face altora această suferinţă. Valoarea sufletului se vede în această alegere.

SOCOTELI DE PETRECERE

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

71)

72)

$$\frac{7+7}{7}+7-\frac{7+7}{7}=2+7-2=9-2=7$$

73)

74. O CĂCIULĂ CHINEZEASCĂ

Desenul pe care îl vedeţi reprezintă conturul unei pălării chinezeşti: King Ciau, autorul desemnului, cere să taie „un sfert" din contur. Pomponul nu trebue socotit.

Cum satisfaceţi această pretenţie?

*

75. PROBLEMA UNEI SUME

Moş Glumici pune următoarea problemă: este de găsit un număr şi de scris în cercul de sus. Acest număr trebue înmulţit prin el însuş. Suma totală orizontală se scrie în cercul A. Această sumă se va împărţi tot cu ea însăşi, şi suma orizontală trebue să fie aceeaş ca şi suma dela început.

Trebue ştiut că este vorba de un număr foarte cunoscut

*

76. CU CHIBRITURI

Figura de faţă este compusă din 12 chibrituri. Prin mutarea a 4 beţe faceţi să apară o figură care cuprinde 6 triunghiuri şi 1 exagon

*

77. STELELE PEREGRINEAZĂ

In ilustraţia noastră vedem cele cinci stele ale „Crucii Sudului" aşezate în mijlocul unui patrat a 81 puncte, astfel încât nici o verticală, orizontală sau diagonală care ar trece prin stele, nu atinge vreunul din cele 10 puncte albe.

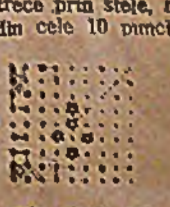

Mutaţi cele cinci stele mari din mijloc astfel ca o verticală, orizontală sau diagonală trecând prin ea să atingă cel puţin 2 puncte albe.

Cum se mută prima stea, arată linia punctată. Restul arătaţi-l Dv.

SAMIL, EROUL LEGENDAR AL INDEPENDENȚEI CAUCAZULUI

Discipol al lui Kazi Moulla, organizator militar, Samil a purtat 22 ani războiul cu Rușii, realizând independența Caucazului și impunând religia islamului

Caucazul, unul din cele mai frumoase și mai bogate ținuturi, subjugat în trecut ca și în prezent de Ruși cu mare greutate, are istoria lui, o istorie tot așa de curioasă ca și mulțimea triburilor și varietatea națiunilor ce-l populează. Din cele mai vechi timpuri mirajul ținutului Caucazian a atras mulțimea de naționalități. E atâta frumusețe și bogăție, mai ales în regiunea Georgiei, încât legendele spun că toți acei ce s'au încumetat să se aventureze pe aci, nu au mai plecat înapoi, așa de mare le-a fost ispita. Și-au părăsit patria mai ales: Armenii, Grecii, Persanii, Turcii și Tătarii, cunoscuți fiind spiritul lor comercial. Rasa albă care predomină, o formează: Armenii, Persanii, Osetinii, Cazacii, Georgienii, Cecinii, Tătarii, Lisguenii, Cerchezii, Grecii, Gabardinii și Abacizii, iar rasa galbenă: Turcomanii și Calmucii.

Datorit acestui mozaic de nații, Caucazul nu a fost nici odată o țară, n'a avut o conducere unitară, n'a avut o religie de stat și n'a avut legi care să-i impună o anumită conduită. Caucazul era divizat în triburi, fiecare trib având-și legile lui, credințele lui, etc.

Primul care a încercat întemeierea unui stat caucazian, o conducere unitară și o uniformizare a credințelor religioase a fost musulmanul Kazi Moula. Bun predicator și adânc cunoscător al Coranului, Kazi Moulla preconizează un războiu, un fel de războiu sfânt împotriva Rușilor, al căror amestec în afacerile triburilor devine din ce în ce mai insistent. Odată războiul câștigat, Kazi Moulla voia să reunească toate aceste triburi sub firmanul lui Mahomed, subordonând autorității religioase toate cele pământești și cerești. El și-a început acțiunea prin a distruge toate așezămintele și instituțiunile bazate pe tradiție și obiceiuri, tot odată dând semnalul, în anul 1827, primelor răscoale împotriva Rușilor. Kazi Moulla a condus aceste răscoale timp de 2 ani, fiind în urmă asasinat de niște bandiți. Succesiunea a revenit lui Gansat Bek, unul din principalii lui colaboratori.

Dela Kazi Moulla, la Samil, eroul legendar al Caucazului

Războiul religios pornit împotriva Rușilor ia forme și proporții din ce în ce mai îngrijorătoare pentru aceștia.

Gansat Bek, uzând de același pretext religios, reușește să ridice împotriva Rușilor majoritatea triburilor caucaziene și duce lupte glorioase până în anul 1834, când în împușcat mișelește. In aceste lupte se distinge în mod deosebit un oarecare Șamil, originar din tribul Chimri, născut în anul 1797 și care făcuse strălucite studii de retorică în Turchestan.

Un adept convins al lui Kazi Moulla, mai puțin religios ca acesta și mai răbdător ca Gansat Bek, Șamil era însă înzestrat cu o mare putere de voință, o mare pricepere militară și cu un spirit înalt de organizator. Murind Gansat Bek, prin testamentul acestuia, succesiunea continuării luptelor cu Rușii, revenea fiului său în vârstă de 25 ani, dar care nu dispunea de nici una din calitățile tatălui său.

Șamil nu vedea cu ochi buni această succesiune și chiar în ziua preluării conducerii triburilor, îl asasinează și își asumă el conducerea războiului cu Rușii.

Situația însă este foarte grea. Cele două asasinate au darul să arunce o umbră de îndoială asupra viitorului în ce privește războiul cu Rușii. Ceva mai mult, câteva căpetenii de triburi declară supunere Rușilor. Samil recurge atuncea la o stratagemă: face să circule svonul că și el este dispus să se supună. Rușii abia așteaptă acest lucru și contând pe aceste svonuri lansate de Samil, abandonează lupta și se ocupă mai ales de construirea fortificațiilor de pe Malul Mărei Negre, deoarece pericolul turcesc de a deține supremația Mării Negre devine iminent.

In acest timp Samil, uzând de calitățile lui retorice, desfășoară o intensă propagandă religioasă reușind să-și apropie majoritatea triburilor caucaziene.

Contând pe acestea, el reîncepe în anul 1837 luptele împotriva Rușilor. Luptele devin crâncene și Rușii sub conducerea generalului Fesay reușesc să înfrângă armatele neregulate ale lui Samil, ocupând orașul Achilta și regiunea stâncoasă Akulga.

Samil sesizând slaba organizare a armatei sale, cere pacea. Generalul Fesay acceptă cererea lui și apreciindu-i eroismul, nu-l umilește, acceptând discuțiile de pace dela egal la egal. Faptul acesta în fond o greșală de tact a generalului rus, face ca popularitatea lui Samil să crească și războiul să continue 22 de ani încheiați.

Pierderea în luptă a numeroși partizani, precum și a numeroaselor bogății, apariția Rușilor în inima Caucazului, au fost tot atâtea imbolduri de reorganizare pentru Samil. Mai întâiu, prin oamenii săi de încredere provoacă o revoltă a Cazacilor din Cuban și a mahomedanilor din Daghestan, împotriva stăpânirei rusești, determinând armatele de ocupație să se retragă prin aceste locuri spre a reprima revoluțiile.

Samil se reorganizează în pripă, încrând când prin viclenia specifică lui, când prin forță, câștigând de partea lui aproape toate triburile caucaziene. Devine așa de amenințător încât Rușii nu mai au sub nici o formă siguranța trupelor de ocupație. Luptele reîncep deși la început în avantajul lui Samil, spre sfârșit el suferă înfrângeri dureroase, fiind nevoit să se retragă în pădurile seculare ale munților prăpăstioși și să ducă un războiu de hărțuială. Consecința a fost că Rușii au ocupat noui regiuni printre cari și cea a Cecenților. Un an mai târziu, în Iulie și Septembrie, Samil, având și promisiunea unei răscoale a Cecenților împotriva Rușilor asupritori, provoacă noui lupte, pe cari deasemeni le pierde. Deși a suferit atâtea înfrângeri, justificându-le în prisma luptei lui pentru întronarea unei religii, conjunctura fiind favorabilă deoarece triburile caucaziene erau dornice de libertate, prestigiul lui în loc să scadă creștea văzând cu ochii.

In clipa când se găsea poate în cea mai grea situație a lui, reușește să atragă de partea sa ultimele triburi conduse de desăvârșiții războinici Hagi Murat și Ribit Machoma și împreună cu ei pornește o campanie plină de succese împotriva rușilor.

Prima organizare administrativă a Caucazului

Spre sfârșitul anului 1843, Șamil stăpânește Caucazul și pășește la organizarea lui administrativă. Imparte întreg ținutul în 8 naibburi (un fel de ducate) punând în fruntea lor câte un naib (șef) recrutat din oamenii lui de încredere și cari s'au remarcat în luptele pentru independență. Fără a avea pretențiunea de Suveran asupra Caucazului, el și-a luat modesta titulatură de șef politic doctrinar al islamismului, decretând un fel de „chariat" care cuprindea prescripțiunile civile și cele privitoare la împărțirea dreptății.

Prin acest „chariat" luă laicilor calitatea de împărțitori ai dreptății, dându-o cadiilor, reprezentanții lui Mohamed pe pământ, puterea acestora devenind nelimitată. Jutiția avea în fruntea ei pe Marele Muftiu, care avea puterea de a desemna cadiii.

Pentru a face jugul său cât mai puțin simțit față de triburile pe cari le supusese și la a căror independență lucra, desăvârșește o nouă și intensă propagandă religioasă în spiritul Coranului și totodată arătând drepturile Caucazienilor de a trăi liberi, scuturați de jugul rus.

Printre alte mari reforme impuse obigativitatea serviciului militar pentru toți cetățenii apți și creiază primul tezaur al Caucazului cu averi provenite din impozite și pradă de războiu.

Intr'un cuvânt islamismul a constituit prima legătură, cimentul între popoarele libere și adesea războinice ale Caucazului.

Mărire și decadență

Rușii îngrijorați de soarta Caucazului, câștigat aproape în întregime de Samil, încep în anul 1856 o campanie de mari proporții. Evenimentele nu l'au surprins pe Samil, deoarece el dispunea de o armată regulată, creiată în spiritul păstrării independenței. Luptele ce se dau, de o violență fără seamăn, — trupele rusești fiind conduse de generalul Baklanov și prințul Bariatinsky — alternează în victorii, când de partea unuia, când de a celuilalt dintre adversari.

Intre timp se produce ruptura dintre Ruși și Turci, eveniment care atrage serios atențiunea musulmanilor din Caucaz.

Pentru ca trupele lui Samil să nu constitue un impediment serios în calea desfășurărei războiului dintre cele două popoare, Rușii hotărăsc să lichideze cu această rezistență. In acest scop masează trupe numeroase la graniță. Caucazienii sunt sătui de războiu. Mare parte din ei se predau înainte de începerea ostilităților. Samil este hotărît să lupte până la urmă. Se retrage în munți cu oamenii ce i-au mai rămas credincioși și duce un războiu de hărțuială.

Rușii încep să pârjolească orașe, sate și păduri, prinzând și ucigând fără milă pe acei hotărîți să moară pentru libertate și independență.

In noaptea de 25 August 1859, regiunea plină pe prăpăstii în care se afla Samil cu cei 400 oameni, singurii cari mai rămăseseră devotați, este înconjurată de ruși, silindu-l să se predea.

Samil a fost trimis la Petersburg, și fiind ertat de Țar, i se fixează o reședință la Kaluga.

Odată cu prinderea lui Samil, s'a dus și independența Caucazului. Reformele impuse de el sunt desființate, rușii punând stăpânire definitivă.

Samil a rămas la Petersburg până în anul 1870, departe de orice mișcare politică. Simțindu-și sfârșitul apropiat, a cerut permisiunea Țarului de a merge la Meca spre a duce o viață de rugăciune.

Rugămintea i-a fost ascultată și un an mai târziu el moare la Meca.

Astfel și-a încheiat cariera acest strălucit conducător.

Popoarele Caucaziene l'au imortalizat în cântece naționale și pe seama vitejiei lui s'au creiat numeroase legende. El este decretat primul și ultimul erou național al Caucazului.

Cap. t. r. Ganea Gheorghe
Reporter de războiu P. P.

ULTIMELE ŞTIRI

Convenţie franco-română

O delegaţie română a încheiat la Vichy cu guvernul francez două convenţiuni, prima privitoare la evitarea dublei impuneri, cea de-a doua privire la instituirea măsurilor de asistenţă administrativă şi juridică între România şi Franţa.

Revolta din Irlanda

Ştirile sosite din Belfast confirmă faptul că agitaţiunile antibritanice au reînceput cu violenţă în toată Irlanda de Nord.

După atentatele de Sâmbătă şi Duminică cari au provocat moartea a doi poliţişti cauzând şi mulţi răniţi, trupele britanice au ocupat cartierele occidentale din Belfast. Naţionaliştii au atacat postul foto-electric.

Poliţia a operat numeroase arestări.

Roosevelt demascat

Mai toate ziarele americane critică declaraţiile preşedintelui Roosevelt în legătură cu cele ale d-lui Willkie.

Se spune aici, că Preşedintele Statelor Unite a trimis în arena diplomatică mondială pe şeful guraliv al opoziţiei locale, pentru ca el să se demasce în faţa întregii lumi.

România la târgul din Lyon

Ziarele franceze ocupându-se de succesul pavilionului român dela târgul din Lyon, scriu printre altele:

România se situează pe un plan superior printre expozanţii celorlalte naţiuni străine. In plin război, ea nu a pierdut ocazia de a se asocia eforturilor Franţei. Frumuseţea pavilionului românesc, destinul să arate vizitatorilor acestui târg internaţional prezentarea calitativă a produselor industriale şi artistice româneşti, merită a fi semnalată stăruitor.

Pod peste Dunăre

Peste zece zile, o comisiune bulgară având în frunte pe d. Sermagieff, director general în ministerul de Lucrări Publice, va pleca spre Bucureşti pentru a începe conversaţiile în vederea construirii noului pod peste Dunăre.

Colaborarea franco-germană

D. de Brinon, ambasadorul guvernului din Vichy în teritoriul ocupat, a declarat la congresul de presă din Paris: Ce soartă ar fi aşteptat Franţa dacă mareşalul Petain n'ar fi decretat armistiţiul, atunci când lupta nu mai putea fi susţinută de armata franceză?

Apoi a adăugat, că eforturile trebuesc angajate pentru reconstituirea Franţei şi pentru o cât mai activă colaborare cu Germania pentru asigurarea unui viitor mai bun şi trainic.

Marile festivităţi religioase dela Iaşi

La Iaşi s'a făcut prăznuirea tradiţională a Sfintei Cuvioase Paraschiva ocrotitoarea Moldovei şi a românismului.

In două zile de neîntrerupt pelerinaj, au venit peste două sute de mii de credincioşi, din Moldova, Bucovina şi mai ales din Basaraba şi chiar din Transnistra..

Trebue să ridicăm armele contra englezilor

D. Marcel Déat scrie în „L'Oeuvre" că acţiunei engleze trebuie să i se opuie o replică armată.

In continuarea articolului său, marele ziarist francez se ocupă de agresiunile engleze împotriva teritoriului şi populaţiei franceze.

Adevărata faţă a soldaţilor americani

Un soldat american care luptă pe front scrie printre altele:

„Sunt de două luni soldat. In acest timp am văzut filme foarte curăţele despre higiena sexuală, despre primele ajutoare, formele de politeţe militare şi arta războiului. Am început să auzim şi conferinţe înviorătoare asupra eroilor noştri de război. Mereu aceleaşi istorii despre vitejie şi îndrăsneală, care trebue să-ţi dea avânt. Nicăeri şi niciodată nu s'a spus însă nici cel mai mic lucru asupra unei chestiuni: de ce se află America în războiu şi de ce trebue să lupte soldaţii americani

Printre recruţii americani nu este pic de însufleţire pentru războiu.

Viaţa noastră soldăţească se caracterizează prin aceea că nimeni nu ştie precis de ce noi americanii trebue să mergem în acest războiu, fără bucurie şi plictisiţi".

Catastrofa bolşevicilor în iarna care vine

„Scrutator" examinează în „Sunday Times" posibilităţile militare care se oferă sovietelor în cursul iernii ce vine.

Autorul aminteşte că guvernul sovietic a pierdut bazinul său petrolifer principal din Rusia europeană în acelaş timp cu cele mai importante resurse de grâu. Din această cauză Rusia Sovietică va avea de înfruntat o iarnă grea şi va fi ameninţată de înfometare. Populaţia va trebui să îndure mari lipsuri.

Şi armatele germane vor petrece o nouă iarnă pe frontul de răsărit. Este sigur însă că germanii au luat toate măsurile necesare pentru a face această a doua iarnă cât mai suportabilă pentru trupele lor staţionate pe front. Acţiunea sovietelor în cursul iernii trecute a cerut foarte mari sacrificii armatelor bolşevice. Trebue constatat că nici un rezultat militar nu a fost atins din punct de vedere practic în timpul celei de a doua jumătate a iernii trecute.

Situaţia câmpului

Ministerul agriculturii comunică:

A plouat bine în mare parte a ţării. Ministerul agriculturii a dat dispoziţiuni tuturor organelor în subordine să supravegheze ca toţi agricultorii să execute planul de însămânţări de toamnă hotărît pentru fiecare gospodărie potrivit legilor de mobilizare agricolă.

Ofiţeri generali decoraţi

Monitorul Oficial a publicat decretele regale prin care se conferă:

Ordinul „Coroana României" cu spade în gradul de Mare Cruce cu panglici de Virtute Militară Generalului de Armată Dumitrescu Petre, pentru destoinicia deosebită cu care a pregătit şi condus strălucitele operaţiuni ale armatei sale în Basarabia, Ucraina, Crimeea şi Marea de Azov.

Generalul de armată în rezervă, Ciupercă Nicolae, pentru priceperea cu care a condus armata IV-a în operaţiunile de desrobire a Basarabiei.

Ordinul „Coroana României" cu spade cu panglică de „Virtute Militară" generalului de corp de armată Avramescu Gheorghe, pentru destoinicia şi perseverenţa dovedite în luptele pentru cucerirea Bucovinei, Basarabiei de Nord, forţarea Nistrului şi urmărirea inamicului în Ucraina.

Generalul de corp de armată Racoviţă Mihail, pentru destoinicia dovedită în conducerea operaţiunilor întreprinse pentru desrobirea Basarabiei, forţarea Nistrului şi urmărirea inamicului în Ucraina.

Un gest frumos

La împlinirea unui an dela începutul războiului sfânt, d. Lazăr Hariton Ognianovici, comerciant din Roşiorii de Vede, a oferit lunar o donaţie de 50.000 lei pentru un spital de răniţi.

D. Mareşal Antonescu a hotărît ca această donaţie să fie utilizată pentru suplimente de hrană pe seama răniţilor Centrului de chirurgie maxilo-facială dela Spitalul Z. I. 342 din Bucureşti, ale căror răni impun o alimentare specială. D. Mareşal a mai dispus să se aducă mulţumiri publice d-lui L. H. Ognianovici pentru nobila mărturie a simţimintelor sale de solidaritate românească.

Cancerul este ereditar?

Vestitul radiolog elveţian Hausschnitz dela Universitatea din Zürich a făcut următoarele declaraţiuni interesante:

Nu există un leac nou împotriva cancerului. In mod obişnuit vindecările se pot obţine pe calea bisturiului, a razelor X sau a radiumului, cu condiţia însă ca boala să fie d'agnosticată la timp ceeace astăzi e mult mai uşor decât în trecut.

In ceiace priveşte faptul dacă boala e molipsitoare sau nu, s'a dovedit că nu e molipsitoare.

In privinţa eredităţii bolii nu s'a putut preciza nimic.

Luptele din Madagascar continuă

Ultimele ştiri sosite la Secretariatul de Stat pentru colonii asupra situaţiei din Madagascar, anunţă că trupele britanice au fost respinse la Ambositra, printr'o serie de contraatacuri.

Se mai anunţă că englezii au început acum să bombardeze localităţi complect lipsite de importanţă şi nefortificate, încercând în felul acesta să sdrobească rezistenţa apărătorilor.

Schimbări în conducerea armatei sovietice

Postul de radio din Moscova a anunţat că, consiliul comisarilor poporului al Uniunei Sovietice a numit pe colonelul-general Vassilievski şi pe şeful administraţiei principale politice a armatei Stehuerbakov în posturile de vice-comisari ai poporului la apărarea naţională.

Desele schimbări făcute în posturile de comandament dovedesc situaţia grea în care se află armata comunistă.

Octomvrie
Marţi
20
10

Ort. Sfântul Martir Artemie († 361)
Cat. Sfântul Capraziu.
Prot. Wendelin.

„Voinţa mea este nesdruncinată. Credinţa voastră trebuie să fie tot aşa.
Inainte!"
(Mareşal Antonescu)

Marţi 20 Octomvrie 10 C. R.

Preţul porumbului

Cu începere dela 15 Octombrie cr. preţul maximal al porumbului din recolta anului 1942 se stabileşte în tot cuprinsul ţării, loco-producător, la 180.000 lei vagonul de 10.000 kg. Producătorii care vor preda porumbul disponibil până la 31 Ianuarie 1943 li se va plăti, peste preţul stabilit o primă de 20.000 lei la vagon.

Frăţia italo-română

Cu prilejul vizitei ziariştilor români în Italia, d. Giovanni Bovechi a luat cuvântul, omagiind prietenia italo-română. Printre altele d-sa a spus că această prietenie este născută dintr'o milenară comunitate de sânge. Ea are rădăcini adânci şi puternice, iar războiul pe care Italia şi România îl susţin cot la cot împotriva unui duşman comun a întărit legăturile ce au existat în totdeauna între cele două popoare.

Alt vas englez scufundat

Vaporul britanic „Frederik Lansen" cu o deplasare de 8.000 tone a fost scufundat în golful St. Laurent.

Insula Borneo în întregime a japonezilor

O ştire sosită din localitatea Bale Kapan (Borneo) informează că întreaga insulă Borneo a fost complect curăţată de forţele inamice. Un grup de 70 soldaţi şi ofiţeri britanici, fiind ultimul grup, a fost nimicit de un detaşament de marină japonez.

Malta este bombardată în fiecare zi

Obiectivele militare de pe insula Malta sunt bombardate dela 11 Octomvrie fără întrerupere. Numărul avioanelor de luptă germane care atacă variază între 100 şi 150 aparate.

Bolşevicii nu mai pot rezista

Noile succese germane sunt recunoscute în ştirile sovietice care caută să justifice înfrângerile suferite la Stalingrad prin forţele excepţionale folosite de germani în acest sector. In ştirile primite la Londra în legătură cu ultimul important succes german în Nordul Stalingradului, se arată că atacul german a fost dat de 2 divizii de infanterie şi peste 100 tankuri astfel că era de neînfrânt.

Comuniştii englezi ordonă...

Ziarul „Baltimore Sun" anunţă că comitetul executiv central al partidului comunist englez a cerut imediata înlocuire a trei membri din guvernul britanic, a doi ambasadori şi a unui anumit număr de alte personalităţi britanice, întrucât s'au arătat incapabile de a conduce războiul.

Comitetul executiv al partidului comunist englez a adoptat o moţiune prin care se cere remanierea statului major britanic şi crearea celui de al doilea front.

SITUAŢIA PE TOATE FRONTURILE

FORŢELE GERMANE AU SFĂRÂMAT REZISTENŢA BOLŞEVICĂ DIN NORDUL STALINGRADULUI

După ultimele informaţiuni sosite depe frontul dela Stalingrad, situaţia s'a înrăutăţit brusc pentru bolşevicii care mai rezistau. Acest fapt se datoreşte asaltului german asupra părţii de nord a oraşului, unde sovieticii baricadaţi în câteva fabrici şi uzine extraordinar de puternic fortificate, continuau o rezistenţă dârză. Atacul german a zdrobit în cea mai mare parte această rezistenţă provocând bolşevicilor sângeroase pierderi. Uzina „Baricada Roşie" a fost ocupată iar apărătorii ei în mare parte au fost sdrobiţi, iar câţi au mai rămas au fost alungaţi din cartierul din apropierea acestei uzine. Alt grup bolşevic, care încearcă să se menţină dealungul malului fluviului Volga, se află, sub focul neîntrerupt al artileriei germane, într'o situaţie disperată deoarece nu mai are nici o putinţă să se retragă peste Volga, nici de a primi întăriri.

La asaltul dat asupra poziţiei de nord a Stalingradului au luat parte şi puternice formaţiuni de avioane de luptă, de avioane de sbor în picaj şi de avioane de bătălie, care au atacat cuiburile de rezistenţă precum şi bateriile de artilerie depe malul de răsărit al fluviului, care susţineau rezistenţa bolşevică din oraş.

IN CAUCAZIA ALTE GRUPURI INAMICE AU FOST NIMICITE

In Caucazia situaţia se desvoltă mereu în favoarea forţelor germane şi aliate.

In partea de vest a Caucazului, micele grupuri de forţe sovietice, încercuite de trupele germane şi slovace, au nimicit în cea mai mare parte, iar pătrunderea în sistemul sovietic de apărare a fost lărgită. De pe frontul depe înălţimile munţilor Caucaz nu se semnalează nimic de seamă.

Atacurile cu bombe ale aviaţiei s'au îndreptat împotriva traficului de coloane sovietice, pe drumurile muntoase şi de coastă. La sud de Terek, trupele germane contraatacând, au respins pe inamic care ataca, dincolo de poziţiile sale de plecare, cu grele pierderi sângeroase pentru ei.

Pe frontul dela Tuapse, o şosea, care merge paralel cu vârful munţilor, a fost atinsă şi trecută ieri de diviziile aliate.

Astfel a început şi în acest loc atacul asupra ultimei mari înălţimi a Caucazului de vest.

In sectoarele de centru şi de nord ale frontului din răsărit, în afară de activitate de patrule germane, încununată de succes şi de o rezistenţă victorioasă la operaţiuni ofensive la cele ale inamicului, nici o operaţiune importantă.

Formaţiuni de avioane de luptă au continuat, cu tot timpul nefavorabil, atacurile lor împotriva mişcărilor de transport sovietice.

AVIAŢIA AXEI A ATACAT VIOLENT DIN NOU, INSULA MALTA

In Egipt, furtuni de nisip neîntrerupte au stânjenit activitatea pe uscat şi în aer. Un grup de care blindate ale englezilor, care au încercat să facă o incursiune înapoia liniilor forţelor Axei, au fost risipite şi întoarse din drum, fiind apoi urmărite de aviaţie.

Tipografia Societatea Naţională de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANA", Bucureşti Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmatr. sub Nr. 150/9... la Reg. Oficiului Comerţului Bucureşti. Tipărită la 20.X.1942